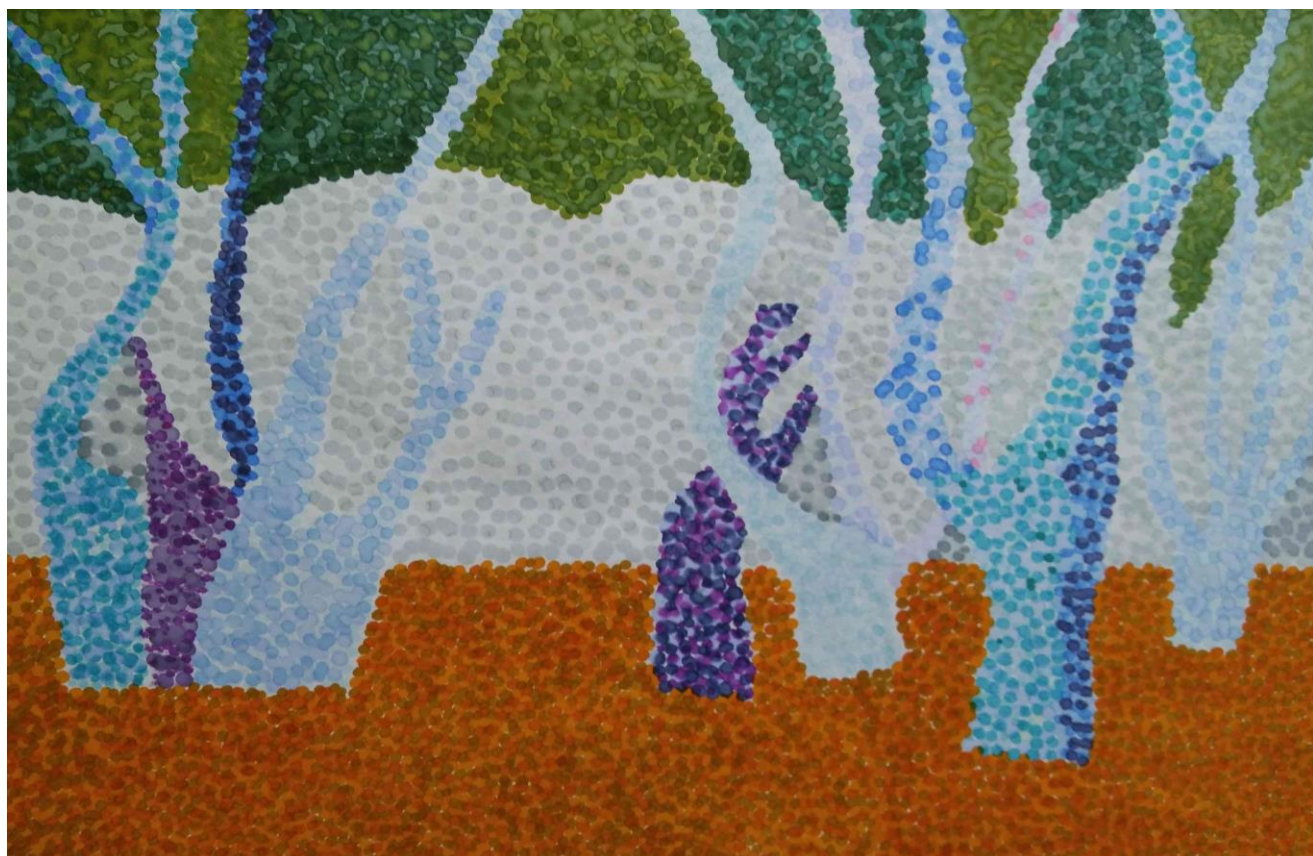

Almanahs
“10 par rakstīšanu”

UV
2022

“Šis rudens pieder man”

ŠIS RUDENS PIEDER MAN

Es bieži aizdomājos par to, kāpēc rudens ir tik krāsains gadalaiks. No rīta saule vairs nav tik spilgta. Saule apspīd rudenīgo lapu, kas nokritusi zemē. Saule mēģina sildīt siltāk, bet tas viņai neizdodas. Saulei sildot, var redzēt skaistas krāsas rudenī. Varu sajust lapu čabēšanu zem kājām. Uzpūšot lielākam vējam, kāda lapa uzkrīt uz galvas. Žēl, ka rudens tik ātri aiziet. Drīz iestājas drūmas un tumšas naktis. Ieelpoju rudenīgo lapu smaržas. Priecājos par krāsaino dabu. Gaidīšu ar nepacietību nākamo rudeni.

ŠIS RUDENS PIEDER MAN

Rudens ir ļoti drūms, bet labā veidā. Tas ļoti atšķiras no citiem gadalaikiem. Rudenī ir vislabākās pastaigas pa mežu, un tās var ļoti labi izbaudīt. Rudens vienmēr zīmē ļoti skaistas krāsas. Oranžs ir ļoti skaista krāsa, tā rada sveces liesmas sajūtu.

Man rudenī ļoti patīk krāsainās lapas un lietainais laiks. Rudenī ir ļoti laba sajūta tad, kad var atpūsties un padzert tēju. Protams, arī sākās skola un var satikt savus klases biedrus, bet tā gan jau, ka nav neviena mīļākā lieta rudenī.

Parasti nevienam nepatīk tādi cilvēki, kuriem patīk rudens, jo tas ir diezgan depresīvs gadalaiks. Bet patiesībā tas ir ļoti mierīgs un skaists. Protams, ir arī valsts svētki, kas padara rudeni vēl izbaudāmāku. Rudenī var ļoti mierīgi darīt mājasdarbus, jo var iededzināt sveci, dzert tēju un klausīties mierīgu mūziku. Arī apģērbs ir ļoti skaists, mierīgās brūnās krāsās. Var uzvilkt mazos zābaciņus un garo mēteli ar lielo šalli. Man ļoti patīk rudens sajūtas, jo tas dod ļoti lielu komfortu. Man arī ļoti patīk tāds lietains laiks, jo var ļoti mierīgi palasīt grāmatu. Ja tā padomā, rudens ir pilns ar skaistām lietām, protams, katram gadalaikam ir ļoti daudz labu lietu.

ŠIS RUDENS PIEDER MAN

Šis rudens pieder man

Un tikai man.

Ar to es nedalos, jo esmu viens.

Pat lapas aizpūtis ir vējš un koki stalti vieni stāv.

Tos logā redzu vientuļus, klusi sniegu gaidot.

Lai drūmos vakaros tie sildoties,

Man pateiktu, ka rudens sen jau gājis.

Šis rudens pieder man

Klāt atkal rudens, krāsainākais no gadalaikiem. Tā krāšņumu nevar pārspēt citi gadalaiki. Taču tam nepiemīt vienīgi skaistums. Līdz ar rudeni nāk aukstums un mitrums, kas dara posts darbus.

Man vairāk patīk vasara. Tā ir viscaur zaļa un silta. Tad nav jāraizējas par siltu apģērbu, dodoties ārā.

Kad iestājas rudens, es atceros ilgi gaidīto ziemu ar visiem tā priekiem, un vēlos, lai ātrāk beidzas rudens un sākas ziema ar tās baltumu.

Man patīktu arī rudens, ja tas paturētu savu lapu krāšņumu, bet būtu tikpat silts kā vasara.

Ja katrs gadalaiks būtu tikpat drūms kā vēls rudens, cilvēku domas satumstu. Šāds rudens nav mans rudens, tas nepieder man!

Šis rudens pieder man

2021.gada rudens! Tas ir mans rudens, jo tieši šajā gadā to izbaudīju visā pilnībā. Tik daudz krāsu un saules sen nebija bijis rudenī. Krāsaino lapu virpulī pavadīju daudz laika. Bieži ar ģimeni devāties mežā. Šoruden pirmo reizi biju tētīm līdzī medībās. Stundām sēdējā nekustīgi torni, izbaudot dabas krāšņumu visapkārt. Lieliski garšoja līdzpaņemtās maizītes un tēja.

Es vēroju lapsas un citus meža zvērus binoklī. Nebiju domājusi, ka man tas tā patiks.

Šis bija laiks kopā ar ģimeni un jaunas pieredzes pilns. Tieši tāpēc tas bija mans rudens, tāds tas man paliks atmiņā.

Šis rudens pieder man

Šogad bija ļoti silts rudens. Ar spožu sauli un zilām debesīm. Tas bija krāsains.

Es ļoti daudz laika šajā rudenī pavadīju ārā, jo laiks bija silts. Rudens man sākās ar Zinību dienu- 1.septembri. es satiku savus sen neredzētos draugus.

Pēc skolas es vienmēr devos pie vecvecākiem. Palīdzēju novākt šī gada ražu. Tā šogad bija laba. Man izauga daudz dažādu šķirņu ķirbji, kas priecēja mūs visus.

Es grābu arī rudens nodzeltējušās lapas: kļavu sarkanās un oranžās, bērzu koši dzeltenās, to bija ļoti daudz. Grābu tās lielās kaudzē, kuras pēc tam aizvedām uz tīrumu.

Tā es pavadīju šo rudeni un tāds tas pieder man.

Man šķiet, ka rudens ar savu krāsainību un silto laiku priecē mūs visus. Rudenī gribas būt pie dabas, lai izbaudītu tās krāsainību. Es ar nepacietību gaidu nākamo skaisto un silto rudeni!

Šis rudens pieder man

Beidzot ir pienācis tas gada laiks, kad lapas krāsojas un krīt, kad bērni sāk uzlasīt kastaņas un ozolzīles no zemes. Pienācis un drīz jau beigsies mans rudens!

Manuprāt, rudens ir ļoti skaists, kā jau visi gadalaiki. Vienīgi rudenī daudz līst lietutiņš, un saule tik daudz nespīd. Bet ir ļoti daudz mākoņu, kuri izskatās brīnumaini, kad tiem cauri laužas saules stari.

Mans rudens! Šajā rudenī es ļoti daudz biju mežā, mežs ir ļoti skaists! Tajos brīžos, kad es staigāju pa mežu, jutos ļoti brīvi, klausos, kā koki sarunājas, skatos debesīs, redzu gājputnus kārtojamies tālam lidojumam uz siltajām zemēm. Staigāt pa mežu ir tik jauki! Tu vari atslēgties no realitātes un nedomāt ne par ko. Rudens pieder visiem, bet mans rudens pieder tikai man!

Lietainajās rudens dienās mājās var ietīties siltā sedziņā, dzert tēju un klausīties lietū. Man šķiet, ka lietūs rada skaistu mūziku. Vai jums tā nešķiet?

Drīz jau rudens atkal būs prom, tāpēc vēl jāizbauda pēdējās dienas, kamēr vien var. Un līdz nākamajam rudeni būs jāgaida vēl vien vesels gads!

Šis rudens pieder man

Esmu piedzimumsi šajā gadalaikā, ko citi uzskata par drūmu. Tajā rudenī. Pārējos rudenus es neapzināti aizmirstu, tāpēc šis Rudens piederēs man! Vēl viens iemesls, kāpēc rudens pieder man, ir tas, ka rudens krāsas atbilst manam garastāvoklim.

Es gribu šo rudeni padarīt par vienu no maniem labākajiem Rudeņiem, lai arī Rudens zinātu, ka šoreiz un nākamajās reizēs tas piederēs tikai man.

Ceru, ka Rudenim es patikšu un varēšu atstāt labas atmiņas par sevi. Būtu interesanti uzzināt ko jaunu par rudeni un viņa dzīvi, lai mēs varētu kļūt par labiem draugiem. Varbūt vajadzētu rudeni iepazīstināt ar manu ģimeni? Vajadzētu iepazīt arī viņa draugus – Ziemu, Pavasari un Vasaru. Lai gan man šķiet, ka rudenim nav draugu, jo tas man nevienu reizi vēl nav uzsmaidījis.

Kad es to sapratu, nolēmu sadraudzēties ar viņu, lai tā krāšņumam piešķirtu arī smaidu.

Man patīk rudens laiks, kad kokiem jau nobirušas lapas un debess ir tik bāla. Viena doma gan man neliek mieru: rudens drīz paies, un es atkal to neredzēšu ilgu laiku, bet es ticēšu, ka, atvadoties no manis, Rudens ar smaidu sacīs: "Tas nekas, es būšu blakus"

Šis rudens pieder man

Šis rudens pieder man,
Jo skolas zvans jau skan.
Un lapas kokus sārto,
Un putni kāšus kārto.

Šis rudens pieder man,
Jo nedzirdu kā bišu stropi san,
Jo daba rudens guļā aiziet,
Lai pavasarī celtos
Un saules starus smeltos.

Šis rudens pieder man

Šis rudens pieder man,
Šīs lapas, kas nokritušas,
Šie koki, kas atkailojušies,
Un laiks, kas lietavojies.

Viss pieder man. Tie koki, kurus esmu stādījis. Tā zālīte, kuru esmu kopis un pļāvis.
Šī raža, ko esmu audzējis un novācis.

Manos laukos jau gandrīz visi koki ir kaili, zeme pilna ar skaistām, krāsainām lapām.
Zālīte jau vairs neaug, šis skaistais mans rudens jau iet uz beigām un sāk jau ieziemoties. Uz redzēšanos, mans rudeni, līdz nākamajam gadam!

Šis rudens pieder man

Šī gada rudens noteikti pieder man ar visu savu skaistumu un raibumu. Katru rītu, paēdis brokastis, ar riteni dodos uz skolu. Ceļa malās aug tik daudz daudzkrāsainu lapu koki. Vies ar oranžām, otrs ar sarkanām vēl kāš cits ar raibraibu lapu rotu. Rudens patiesi ir viens krāsains mirklis gadā!

Arī manā dārzā koki ir raibraibu lapu pilni. Kādreiz man tās liek novākt. Kas jādara, jādara. Dažas lapas pataupīju sev, lai vienmēr atcerētos, cik krāsains ir šis rudens. Rudenī man patīk sagaidīt vēso laiku, kad ir skaidra sniegainās ziemas tuvošanās.

Un kā var aizmirst manas Latvijas svētkus. Naktīs parasti rudens raibumu redzēt nevar, bet pienāk 18.novembris, tad visas debesis un krāsaino koku lapas izgaismo salūta ugunis. Tieši dienu pēc Valsts dzimšanas dienas mēs svinam mana mazā brāļa dzimšanas dienu. Tā man arī ir nozīmīga diena rudenī.

Un tad jau arī aicinām mājās nākamās svētkus- lai nāk iekšā Ziemassvētki!

Ceru, ka sapratāt, kādēļ man pieder rudens tāds kā nevienam citam.

Šis rudens pieder man

Šis rudens pieder man , un es to spēju pierādīt!

Rudens nudien ir skaists: raibās kļavu lapas, košie saullēkti un ātrā laikapstākļu maiņa liek man just izaicinājumu pret tuvojošos aukstumu. Šis rudens ir skaists, jo tas pieder man.

Kad biju jau pieradusi pie rudens skaistuma un prātoju, kad būs ziema, pēc skolas gaidīju satiksmes autobusu. Dienas jau bija kļuvušas krietni īsākas, bet naktis – garākas.

Lapu kokos kļuvis mazāk, un debesīs rādījās pelēki mākoņi. Tādu dienu kļūst arvien vairāk un tās ir biežākas, tās ir zīmes, ka rudens atvadās, bet es tam negribu ticēt. Esot jau pusceļā uz pieturu, redzu piebraucam autobusu. Skrienu! Tas apstājās , bet mani nepagaidīja.

Tad nu nebija izvēles – gaidīju vēl vienu autobusu. Pagājušas jau divdesmit minūtes. Saule, izspraukusies starp bieziem mākoņiem, rādīja skaistu saullēktu, kas darīja mani priecīgāku, neskatoties uz to, ka sāku salt. pagājis laiks, saule norietējusi, iedegušās ielu spuldzes. Jūtu, ka sācis līt. Bija pagājusi jau stunda, kopš skrēju pakaļ autobusam, kurš mani atstāja pieturā. Iestājusies tumsa – nevienas zvaigznes , neviena mākoņa, viens vienīgs melnums. Man blakus draudzene, kura gaida, kad es varēšu aizbraukt. Mums abām tik auksti kā nekad vēl. Un es domāju: iespējams, ka tieši tagad rudens jau dodas projām.

Lietus, kā man šķita, joprojām lija, pēkšņi tas kļuva biežāks un radīja mazu, baltu virskārtni uz zemes . tad es sapratu ... TAS IR SNIEGS! Rudens ir aizgājis. Sapratu, ka tagad sākas ziema. Es aizgāju pie draudzenes, nesagaidījusi nākamo autobusu un neatvadījies no Rudens.

Šis rudens pieder man!

Ir sirdī rudens ienācis
Bez klauvējiena, neaicināts,
Pārvarējis visus šķēršļus
Vientulības apmetnī tērpts.

Atmiņu vēji dzenā mīlestības lapas,
Asaru peļķes bradājot,
Mīlestības degtā saule acīs
Vairs nesniedz siltumu.

Ir sirdī rudens ienācis,
Viss pierimis,
Viss apklusis,
Viss asarās samircis.

Viss tik neizteiksmīgs, blāvs
Ir sirdī rudens ienācis.

”Pamodini mani vasarā!”

Pamodini mani vasarā

Vasara kā skaista puķe -
Krāšņa, debešķīgi maiga,
Pamodini mani tajā
Gribu skaistumu.

Baigi labi gāja tajā,
Notikumu pilna bij' tā,
Šoreiz raibi gāja,
Nakamgad labāka būs tā !

Jūtu sauli, ļoti karstu,
Domas siltas man uz sirds,
Vasara man nebūs parasta
Darbu daudz, bet prāts ir tīrs.

Tomēr pozitīvitāte gaisā
Visi smaida, dej un lec,
Vasara ir atnākusi !

Pamodini mani vasarā

Septembris. Viss ir jauki, pagaidām, taču nekas nepārspēs šī gada vasaru. Ja pēdējos gados tā paskrien ātri, ietilpstot 3 nedēļās, tad šī vasara bija garš, brīvs un izbaudāms ceļojums.

Jūnijs. Gandrīz kā maijs, jo tālmācība un karantīna deva iespēju dzīvot brīvāk un bezrūpīgāk. Protams, visam savas robežas. Jūnijs zina, kā iepriecināt, jo īstajā brīdī spēja dot siltus vakaros, lai darītu "darbīgas" lietas. Skrituļdēlis, garas pastaigas ar suņiem un daudz kas no jūnija noteikti paliks manā atmiņā.

Jūlijs - aizņemtākais mēnesis un notikumiem bagātākais mēnesis. Simts un viena nometne, brīvprātīgais darbs, zvaigžņotās naktis uz batuta, nedēļa teltī, pludmales volejbols un vēl daudz kas cits.

Augusts. Visneparedzamākais mēnesis. Šķita, ka būs visbrīvākais un nepiepildītākais, bet ...vasara jau galā!

Pamodini mani vasarā

Šī vakardienas vasara,
Kas vēl nesen bija šeit,
Jau dodas gadalaiku ritē
Un vairs neplāno atgriezties.

Un es skatos uz tevi miegaini,
Bet vairs neceru tevi satikt.
Pavadīt laiku kopā
Un izbaudīt nākotni.

Vakar teici man klusītēm,
Ka sapņoji vasarā,
Taču, dodamies prom,
Ceru, ka griezīsies atpakaļ.

Bet tā iet un pat neskatās atpakaļ
Un es ceru uz atkal tikšanos,
Lai kad aizmigšu tavā azotē,
Tu modini mani vasarā.

Pamodini mani vasarā

Pamodini mani vasarā,
Kad lapas būs zaļas,
Kad skola būs ciet un
Bērni jautri kliegz: Urā!!!

Un tā es atvēru acis,
Un tā ieraudzīju tevī.
Apkārt ir Corona, bet mēs ar tevi kopā.
Sēžam karantīnā pusgadu.

Nerunāšu sliktu, bet
Vasara nebija slikta.
Dienas bija garas, bet
Tāpat nebija laika kaut ko izdarīt.

Gaidām nākamo vasaru.
Gaidām nākamo 2022. gadu.

Pamodini mani vasarā

Pamodini mani vasarā,
Vasarā, kad visur ir miers,
Skolas ir ciet un darbi liek mieru.

Laikā, kad raizes liktas pie vietas
Un brīvībai durvis vaļā.

Vēlmes reiz laiks piepildīt ir.
Laiks ir dots , lai darītu visu,
Visu, ko kādreiz vēlējos.

Tas ir laiks laimei un priekam,
Jūtām un vietām vērojī sapņos.

Vēlos, lai pamodini mani vasarā,
Kurā trīs vissiltākie mēneši.
Tajos laiks baudīt sauli un jūru
Lai atgrieztos skolā ar jūras sajūtu.

**Pamodini mani
vasarā!**

Kad vasara tik sākusies,
Ir laiciņš silts un salds,
Tu pamodini mani,
Jo laika nav tik daudz.

Kā gribas atkal vasaru,
Lai tā paliek vienmēr šeit!

Bērnībā ir vēlme atgriezties,
Kad katru dienu peldēt gājū,
Tad pamodini mani,
Pamodini mani vasarā!

Pamodini mani vasarā

Cilvēks bez jūtām nav cilvēks, tas ir mehānisks prāts, bez radošuma un bez dzīvības. Bet cilvēks nav mākslīgā inteliģence, lai cik mēs slēptu un apspiestu, kā arī noliegtu savas jūtas, tās nav iespējam iznīcināt. Tas, ko prāts nevēlas pieņemt, tiek aizdzīts zemapziņas dziļumos, kur tas uzkrājas, pilienu pa pilienam, pieaug spiediens un sāk veidoties plaisas cilvēka prātā, šīs plaisas izpaužas caur nemieru un haosu cilvēka domās un rīcībās.

Mums ir jāatmostas no pašu veidotas tirānijas mūsu prātos, mēs pārāk nedaudz domājam un pārāk maz jūtam, gan paši priekš sevis, gan priekš citiem.

Mums nav jāgaida vasara! Patiesība ir tā, ka ārā visu laiku ir vasara, tās ir tik daudz, ka to nevar iedomāties nevienā sapnī. Tad kādēļ mēs nejūtam?

Jo mēs guļam ledusskapī!

Vienīgais, kas pasargā demokrātiju no tirānijas un vitalitāti no depresijas, ir mūsu empātija un spēja just bēdas, dusmas, mīlestību un daudzus citos neizskaidrojamās emocijās.

Pamodini mani vasarā

Pamodini mani vasarā,
Krītot zvaigznēm uz leju.
Es nepamodīšos,
Nāc skatīties manus sapņus.

Un cits pamodīsies – nedusmojies,
Saglabā mieru,
Nomierinies uz aizmirsti,
Izsvītro, uzklājot baltumu.

Raksti par mani, tikai par mani,
Noteikti izmantojot kreiso roku,
Par labo, par mūsējo,
Par to, kā tevi mīlēju.

Pamodini mani vasarā,
Kad putni trako un dzied,
Un tikai vienīgi tu,
Saglabā mūsējo mieru.

Pamodini mani vasarā

Mans mīļākais gadalaiks ir vasara, manuprāt, visi skolnieki piekristu, jo vasara ir laiks, kad varam aizmirst par mācībām.

Ja tas būtu iespējams, es vēlētos, lai mani pamodinātu vasarā. Vasarā var paspēt izdarīt visu, jo ir trīs mēnešu brīvlaiks. Vasaras atmosfēra ir silta, saulaina, brīva un krāsaina. Mana vasara pārsvarā sastāv no dažādām aktivitātēm, piemēram, riteņbraukšana, draugu satikšana, darba, ceļošanas un kā nu bez peldēšanās. Katram skolniekam atšķiras vasaras piedzīvojumi, taču ir daudzas kopīgas aktivitātes, bez kurām nevar iztikt. Vasaras mēneši ir laiks ne tikai lai darītu ierastās aktivitātes, bet arī lai izmēģinātu kaut ko savādāku.

Vasaras beigas ir sliktākā sajūta, jo visa ierastā rutīna mainās uz skolas rutīnu. Mācībām sākoties, visu skolnieku piedzīvojumi tiek apspriesti ar klases biedriem un tad es saprotu, ko nozīmē : “ Pamodini mani vasarā”...

“Skolēna gads”

Kā rodas skolēns?

Pretēji gaidām skolnieks nerodas no grāmatām, zinībām vai skolas. Skolēns veidojas, tikai sākot iet skolā, par kuru viņi ir parasti ļoti laimīgi, tos var oficiāli saukt par skolēniem, viņi saprot to, ka skola tomēr nav nekas viegls un pretēji viņu gaidām viņi skolā saredz līdzību ar cietumu, kuru viņi tomēr neatzīst, jo visi ir pārāk jauni un draudzīgi. Ap 7.klases sākumu visi tomēr saprot, dzīve un kopumā skolā tomēr ir, ' ' kā analģīns. ' ' Šādi viņi jūtas tāpēc, ka klāt nāk jauni priekšmeti un visi pārējie paliek tikai grūtāki. Sēžot solā ar kādu no saviem draugiem, vienmēr var kopistiski ķiķināt un jokojat par jebkādam dzīves tēmām un notikumiem. Galu galā jūs abus pieņem un jūs mēģināt tikt ārā no šīs jautri grūtās situācijas ar attaisnojumiem, pārspīlējumiem un samulsumu. Un šādi paiet diena no dienas, un jūs pat nepamanāt, kā brīvlaiks jau klāt.

Skolēna Septembris

Sagatavojot visus piederumus skolai, jūs domājat, ka esat jau gatavi, bet, braucot uz skolu, tevi pārņem visdažādākās emocijas, sākot ar sajūsmu, līdz pat bailēm. Protams, kur nu bez stresa, jo tas blakus mums atrodas katru 1. septembri. Pirmās pāris septembra dienas visi uzvedas kā izlūki un meklē sev jaunas paziņas un draugus. Pēc šī saucamā "izlūku" laika mēs apzināmies, ka lielākā daļa no klases ir ļoti labsirdīga, bet daudzi kautrīgi. Daži iedala skolēnus frakcijās, piemēram es iedalīju suņos un kaķos. Suņi- ļoti atvērti, draudzīgi, labsirdīgi. Kaķi- aizvērti, vientuļi un reti, bet ļaunsirdīgi un ļaunatminīgi. Tomēr galu galā, sadraudzējoties ar jebkuriem no frakcijas, jūs veidojat savu draugu grupu .

Ziemassvētku prieki

Cītīgi nomācoties pirmo ceturksni, neapzināmies to, ka tas jau ir beidzies, klāt ir Ziemassvētki, un atkarībā no sekmēm attiecīgajā sekmju izrakstā mēs skrienam no, vai pēc vecākiem. Ja atzīmes vecāku cerības neattaisnoja, ejam attaisnoties un teikt to, ka nākamgad būs labāk , bet nekad īsti solījumu līdz galam nenoturam. Galu galā pēc'' krokodilu asarām '' norunājam, ka šogad atzīmes neiespaidos dāvanas. Beidzoties ziemas priekiem, atgriezīties skolā un lielākoties ar to, ka vecāki un nedaudz pārspīlē, bet tas nemaina faktu, ka visi tāpat ir priecīgi. Lieki nebūtu piebilst, ka šie dāvanu strīdi parasti ilgst pāris dienas.

Motivācijas zudums

Jaunam gadam jau un janvārim beidzoties, apzināmies to, ka esam zaudējuši motivāciju dēļ tā, ka atzīmes nav tik augstas un vispār dzīve nav izdevusies, visi mani ienīst, esmu sliktākais cilvēks uz zemes, u.t.t. Atzīmes vairs neliekas itin nekas, nav svarīgi, draugi pēkšņi ir nesaprotīši idioti un vecāki tikai domā par atzīmēm un pat neprasa, kā man iet, šo visu vēl nospiež tas fakts, ka nogurums ir tāds, kā nekad. Tagad atrodamies krustcelēs: sūdzēties par visu un teikt, ka viss slikti, vai apzināties, analizēt un attīstīties tālāk, kaut gan paši mēs nezinām, ar kādu spēku mums to visu izdarīt?

Spēks, ar kādu

mēs to spējam izdarīt

Galū galā, saņemot visu savu spēku rokās un sūtot visus trīs mājas tālāk, mēs apzināmies, ka tomēr esam pārāk gudri un jauni priekš bēdām. Apzināmies to, ka pabēdāsimies pieaugušo dzīvē, mēs uzskatām, ka esam savā augstākajā laimes punktā, bet no malas izskatāmies ļoti nepārlicināti, muļķīgi, bet mums īsti vienalga par citu cilvēku viedokli, jo mēs esam savi dzīves nolēmēji un paši izvēlamies, kā dzīvot. Parasti šajā dzīves etapā nosakām, kuri ir mūsu īstie draugi, un kuri tikai paziņas.

Atzīmju sacensības

Pēdējiem 2 mēnešiem sākoties, saprotam, ka drīz jau atzīmju izlikšanas laiks, un no šī brīža ieslēdzas taimeris, kurš nevienu negaida un pret visiem ir nežēlīgs. Beidzot jādara viss, ko tu atliki uz gada beigām, kā arī jāpilda visi darbi pēc iespējas labāk. Citi skolēni, sēžot mājas, apzinās to pašu, un sākas atzīmju sacensības. Kontroldarbu laikā neviens vairs neākstās un neķīķina. Viss ir tieši otrādi, gaisā vijas sacensības gars, visi mācās, visu ko zina un visi ir maksimāli fokusēti. Šādi paiet viss aprīlis un maija sākums. Visi cer uz to, ka atzīmes būs virs 7.

Maija cerība

Saprotat, ka atzīmes savestas kārtībā un viss ir labi, apzināmies, ka arī esam ļoti piekusuši, bet skolotāji saprot, ka īsti jaunu materiāli ko bērniem dot nav un vecos atkārtot nav jēgas, tāpat aizmirsīs. Protams, 9. un 12. klases domā par eksāmeniem un izlaidumu, bet šis "atrakcijs" ir sagaidāms tikai 2.-3. reizes mūsu dzīvē, kaut daudzi, kuri visu gadu neko nav darījuši, knapi noliek eksāmenus, vai arī paliek uz otru gadu.

Par skolēna dzīvi

Rezumē: skolēni, vēl jauni bērni, ir diezgan neapzināti un līdz galam neniformēti cilvēki, bet skola bieži tos nedaudz izaudzē, kaut vai tajā pašā laikā skola liek mums ienīst "dradlaikus" kas ir darba nodošanas pēdējie mirkli. Skola mums bieži liek arī ienīst darbu, jo mums uzdod mājas darbus, klases darbus, pārbaudes darbus, un šis bieži vien atsit vēlmi ko darīt.

Kā rodas skolēns?

Bērnudārzā mēs visi esam kā pupas - esam izbērti, ripojam apkārt un kāds ir baltāks, kāds melnāks, bet diemžēl, kad aizejam uz skolu, visiem jāstājas ierindā, gandrīz kā armijā, jo tev ir atņemts pusdienu laiks un spēlēšanās. Tagad visiem jābūt baltiem un pūkainiem! Ja pēc rīta kafijas, ejot uz skolu, joprojām jūties noguris un nelaimīgs, skaidrs - esi skolēns.

Septembris.

Septembris ir visneitrālākais mēnesis, tu esi atpūties un tagad sāc apgūt tēmas, esi saņēmis, jo ir gada sākums, ir vēlme satikt klases biedrus un izmatot iespēju atpūsties no ģimenes. Gada sākums katram ir savādāks, citi iesāk ar labu attieksmi, citi – ne tik labu.

Oktobris.

Esi iegājis ritmā, sāc sajust mokas. Sēžot skolā, aiz loga redzi - krāsainas lapas krīt, un tu sāc domāt: „Es gribu rīt...”

Oktobris šķiet tik garš un nogurdinošs, tas ir kā nekad nebeidzams sapnis – brīvdienās jāpaspēj sagrābt lapas, jāiekāpj dubļos, skolas rītā vējā sajaucās mati.

Novembris - Helovīni?

Helovīnu laiks. Jāiet uz skolu. Bieži domāju, ko darīšu Helovīnos, bet tā vietā, lai biedētu kaimiņus, es varu ielūkoties spogulī no rīta. Skola ir kā spoku māja. Visi ir tev apkārt, bet viens otru it kā neredz, ir daži klauni, kā arī zombiji un slepkavas. Slepkavas ir cilvēki ar dusmu problēmām.

Decembris, Janvāris.

Manas smadzenes ir kā sniegpārslas, kad tās sakūst, tās neeksistē. Tik vienkārši. Katrs skolēns ir kā sniegpārsla, ja sniegu sāk velt, veidojas sniega pika, tad sniega bumba u.t.t., bet skolā tu tikpat ātri savāc problēmas un ienaidniekus.

...turpinām...

Stress pirms pirmā semestra beigās, es jūtos kā skudra, kas bēg no lieliem soļiem, kas viņu varētu samīt. Dažreiz domāju, ka sēdēt matemātika ir sliktāk kā -30 grādu salā ārā. Beigu beigās nonāku pie secinājuma, ka vieglāk no problēmām uzvelt sniega vīru vai ieogrūst lāsteku starp ribām .

...esmu atpakaļ!

Jauns gads – nav jauns sākums. Manas smadzenes ir mirušas – miega režīms neeksistē, džemperos skolā es svīstu, ārā salstu. Otrais semestris. Fantastiski. Joprojām plānā ir izšaut smadzenes. Laikam biju Ziemassvētku vecīša melnajā sarakstā, jo ne laimi, ne pili viņš man neatnesa.

Februāris...

Nē.

Viss, ko varu pastāstīt ir, ka februārī ir Valentīna diena.

Kā man riebjas!

Marts

Marts ir miega mēnesis, nezinu, vai tas ir pavasara gaiss, vai antidepresanti, kas man liek gulēt. Šausmīgi bail no eksāmeniem. Pavasarī ir patīkami palasīt grāmatas. Uzlabojas garastāvoklis. Skolēni atveras kā tulpes. Protams, es jūtos kā puķe, kas izrauta ar visām saknēm un neielikta vāzē, bet tas pieder pie lietas. Tā ir skolēna ikdiena.

Aprīlis un maijs.

Viens mēnesis. Stress. Parādu labošana. Jūtos kā Lieldienu zaķis, bet olu vietā slēpju atzīmes no vecākiem. Patīkami redzēt, ka klases biedru skapī nav tikai bērnu drēbes, kaut gan ir sajūta, ka katra nākamā diena būs pēdējā. Bieži līst lietus, es jūtos kā puķe, kas saņem atalgojumu par augšanu. Tāpat ar skolotājiem, tie var tevi sasildīt, bet var arī padedzināt...

Beigas ir klāt!

Sajūta pamosties bez modinātāja ir kā ziemā uzvilkt biezas vilnas zeķes. Galvenais nepalaist vējā šos burvīgos mēnešus, jo drīz pēc tam būs jāatgriežas koncentrācijas nometnē. Kāds varēs paskraidīt pa laukiem kā kāmītis, kāds sēdēs Rīgas dzīvoklī kā savītusi roze un kāds... nu kāds būšu es, es gulēšu un centīšos izbēgt no nākamā skolas gada.

Skolēna gads

Kas ir skolēns?

Skolēna dzīve un skolēns ir kā sīpols-ar to es domāju, ka skolēns tu esi, sakot ar bērnudārzu līdz pat brīdim, kad beidz savu mācību ceļu, lai gan mēs esam skolēni visu savu dzīvi- kaut ko mācamies. Bet atgriezoties pie sīpola- no bērnudārza uz skolu, no skolas uz universitāti, no universitātes uz darbu- mēs mizojam sīpola kārtas, un priekšā tas pats- asaras, grūtības un prieki.

Tāpēc, ja jums dzīvē kādam ir jāskaidro, kas ir skolēns?

Atbildiet- Sīpols

Skolēns septembrī

Skolēns septembrī ir kā muša agrā pavasarī, tikko pamodusies, vai kā apdullis kaķis, kas sajutis baldriānu smaržu, galvā joprojām vasaras siltais vējš un brīvība, skaļi putni zaros, kas jau septiņos no rīta vairs neļauj gulēt. Ar laiku, tāpat kā mušas atmosfēras un ieiet ritmā, gatavas uzkrīst mums uz nerviem, arī mēs šajā gadījumā esam mušas, bet skolotāji- cilvēki.

Aizejot uz skolu, mēs redzam jaunas sejas, atkal skolas solus un tāfeles, skolotājus un grāmatas, un tas ir brīdis, kad mēs pie sevis domājam-**Kāpēc?**

Šī doma galvā milzt visa septembra garumā: kāpēc gan lai es mācītos formulas, ja ārā ir saule? Pilnīgi absurds. Bet ar laiku jau sākam patiesībai skatīties acīs un visi ieejam ritmā.

Skolēna Oktobris

Brīvlaiks! Jau no 1.oktobra domājam par oktobra brīvdienām, bet līdz tam vēl tik daudz nedēļas, dienas, stundas un minūtes.

Ja mēs esam precīzāki-17 matemātikas, 8 fizikas un 6 ķīmijas-jā, neviens skolēns, pat tie gudrie, kas skolotāja acīs mīl mācības, nevar noliegt, ka skaita pat sekundes simtdaļas līdz brīvlaika sākumam.

Nu ir jau arī labās puses, protams, visi agrie rīti, nogurušās sejas, izspūrušie mati un zobu pastas pleķi uz drēbēm mūs vieno, visi jūtamies kā īsti skolēni un pasmejamies par Anniņas matiem, Jura kreklu, un tā mēs visi dzīvojam skolas dienas. Pienāk brīvlaiks, un visi lidojam ārā no skolas ar milzīgu ātrumu.

Skolēna novembris

Atgriezāmie no brīvlaika, bet šoreiz jau lielākā gatavībā šim murgam, zinot, ka kaut kas jau arī ir jādara.

Bet kāda doma mums skolēniem ir galvā novembrī? Ziemas brīvlaiks.

Novembris parasti asociējas ar esejām, darbiem un sarunām par mūsu valsti. Šajā mēnesī mēs visi, lai arī cik ļoti savādāki būtu, visi, vai noguruši un aizpūsti savās domās būtu, mēs jūtamies vienoti, ir tāda laba un stipra sajūta valsts svētkos. Taču svētki kādreiz arī beidzas, un atkal ir ikdiena. Nu pa lielam tāds arī ir tas novembris-nekāds, tieši tāds kā pelēka lapa ar dažiem krāsainiem, izbalējušiem pleķiem.

Skolēna ziemas mēneši

Tie ir paši grūtākie, pati asākā vieta sīpolā, pati asarainākā un nogurdinošākā.

Ir pagājis brīvlaiks, ārā no saules nav ne miņas, Anniņas mati paliek izpūrušāki, Jura kreklis un tagad arī bikses uz otru pusi, bet pat tas vairs neliek smieties. Vienvārdsakot-nav labi.

Tas ir laiks, kad mācības ir visneinteresantākās, galvā pat vairs nav domu par vasaru. Tas liekas pārāk labi, lai būtu patiesība. Veļamies uz skolu kā pārēdušies lāči pirms ziemas miega un atkal galvā ir jautājums-KĀPĒC?

Matemātikas formulas sākušas sekot līdzī visur, redzu tās savos murgos naktī, tur tās vēl runāt sākušas, un pieceļos-aizeju uz skolu-priekšā tās pašas formulas, vismaz te tās nerunā.

Bet gluži kā lāči atmosfēras pēc ziemas miega, skolēni arī, nāk pavasaris, un paliek mazliet vieglāk.

Pavasara atmoda skolēnos.

Katra diena tuvāk sīpola serdei, tuvāk brīdim, kad būs brīvība no runājošajām matemātikas formulām trijos naktī, lai gan tas arī prasīs laiku, tās skolēna galvā jau tīri labi iedzīvojušās un netaisās nekur iet prom. Būtu gan labi, ja uz kontroldarbiem viņas izdomātu pastaigāties jebkur, bet ne manā gultā.

Ārā viss sāk mosties, kā lai es sēžu un domāju par gala kontroldarbiem, dzirdot, kā puķes sāk runāt? Pilnīgs absurds, un galvā tikai pavasaris.

Kopā cīnāmies līdz beigām, domāju- klases biedru sejas visiem jau ir līdz kaklam, ja ne vēl tālāk, un tomēr ir jāpiespiežas klausīties tajā skolotājā, nedod dievs man vēl vasarā viņa būs jāredz, tas ir katra skolēna lielākais murgs.

Kad pēdējie darbi nokārtoti, var atvilkt elpu, parasti var pamanīt, ka pavasaris piemeklējis arī mūsu skolotāju galvas, visi uzelpo un gaida pēdējo dienu, šajā laikā jau Anniņas mati kļuvuši pieklājīgi un Jura kreklis gandrīz tīrs.

Pēdējā skolas diena.

Mēs to izdarījām!!!

Viss, brīvība! Šī ilgi gaidītā diena liekas tik neticama. Emocijas ir grūti aprakstīt, nu es teiktu tā-karuselis, visā šajā lielajā priekā ir arī daļa bēdu, bet tādas patīkamas, šie cilvēki, kas it kā uzkrita uz nerviem 9 mēnešus, ir tie paši cilvēki, ar kuriem 9 mēnešus kopīgi dzīvojām grūtas, smieklīgas un kādas tik vēl ne dienas. Daži iet prom no skolas, daži paliek, ir mazliet grūti šķirties, nu dažreiz nē, ko es te meloju.

Ja kāds jautātu man, kāds tad galu galā ir tas skolēnu gads? Es teiktu-tāds kā šīs grāmatiņas lapas-sākumā tā ir balta-esam vēl tādi tīri un dzīvi, atpūtušies, tad pelēka-vasara jau prom, saprotam, kur esam. Tad jau melna-ziema, paliek grūti, kā pusaizmiguši lāči veļamies uz skolu. Tad atkal pelēka-sākam redzēt gaismu tuneļa galā, šoreiz tā gaisma ir vasara.

Un visbeidzot lapa ir bēša- viss, viss ir beidzies, brīvlaiks!!!

“Patiesība par maniem skolas gadiem”

Patiesība par maniem skolas gadiem

Manas skolas gaitas iesākās Slokas pamatskolā 2015. gadā. Pateicoties manai pirmajai skolotājai Renātei Urštei, ieguvu prasmes latviešu valodā, matemātikā un teātra pulciņa. Esmu vairākas reizes uzvarējis skolas daiļlasīšanas konkursā, pēdējo reizi piedalījos ar Imanta Ziedoņa ‘‘Šķībo pasaku’’, ar kuru tiku izvirzīts pilsētas konkursam, bet pašam šie pasākumi ļoti nepatīk.

Esmu sapratis, ka spēju iemācīties no galvas liela apjoma informāciju, un to izmantoja klases skolotāja. Tāpat, piepalīdzot tētim, esmu iekļauts grāmatā: ‘‘Kas manu tautu dara stipru’’ ar dzejoli: ‘‘Kas manu tautu stipru dara?’’. Pašam man šķiet labāk padodas matemātika.

Neskatoties uz to, ka daudz maz labi mācījos, uzvedība nebija tā labākā. Tāpēc vienojos ar vecākiem, ka jaunajā skolā – Ulbrokas vidusskolā būšu paklausīgāks skolēns.

Pārejot uz jauno skolu, piepildījās mans sapnis par florbolu. Bija krietni jāpiepūlas, lai iekļūtu komandā. Un man tas izdevās. Neskatoties uz nelielām sadursmēm, esmu priecīgs par jauno klasi. Ceru, ka šo skolu pabeigšu ar labām sekmēm.

Patiesība par maniem skolas gadiem

Kāda varētu būt patiesība par maniem skolas gadiem? Es nezinu, kāda varētu būt mana patiesība par maniem skolas gadiem, jo katram ir sava patiesība, bet es mēģināšu noskaidrot, kāda tad ir mana patiesība par maniem skolas gadiem!

Katrs bērns ir darījis blēņas skolā, bet daži ātrāk sāk darīt blēņas, daži vēlāk. Es biju tā kautrīgā meitene, kura nedarīja blēņas un klausīja savu skolotāju. Vienmēr. Sākumskolā nekad nerunāju pretī skolotājam, bet bija bērni, kuri neklausīja un runāja pretī skolotājam. Tie parasti bija zēni. Es atceros, kā vienmēr gribēju saprast, kāpēc viņi neklausīja, bet es biju pārāk maziņa, lai saprastu, un tā arī tad nesapratu. Bet tagad, atceroties tās dienas, kad zēni darīja blēņas un neklausīja, es tāpat nesaprotu iemeslu, kāpēc viņi uzvedās tā, kā uzvedās. Protams, viņi nebija ĻOTI nepaklausīgi, tikai dažreiz. Bet tā, man bija ļoti laba klase, jo mūs mācīja laba skolotāja un meitene, un zēni savstarpēji draudzējās. Sākumskola bija viegla, jo mēs visi bijām kopā, tagad īstenībā katrs ir pats par sevi, daudzi to nesaprot, bet diemžēl tā ir.

Es pabeidzu sākumskolu un sāku mācīties pamatskolā. Nekas daudz 5. un 6. klasē neizmainījās, es joprojām biju kautrīga meitene, kas baidījās iet runāt klases priekšā. 6. klasē mēs visu otro semestri nosēdējām mājās un mācījāmies attālināti. Man nepatika mācīties attālināt un caurām dienām sēdēt mājās, jo bija garlaicīgi. Bet bija arī plusi, jo es cēlos 5 minūtes pirms sākās stundas un dažās stundās neslēdzu kameru, bet, kad skolotāji pieprasīja kameras, tomēr bija jāslēdz. Un tā arī pagāja 6. klase- garlaicīgi un ātri. 7. klasē es izmainījos, man vairs nebija bail runāt klases priekšā, es vairs nebiju tik kautrīga. Es nezinu, vai tas ir labi, vai slikti, domāju, ka labi, bet kurš tad zina... 7. klasē neizmainījos tikai es, mani klases biedri arī. Viņu uzvedība ir brīžiem neciešama, daži kļūva nejauki. Es esmu redzējusi, viņi ir darījuši daudz blēņas, bet šoreiz es domāju, ka saprotu iemeslu, kādēļ viņi to dara, jo vairāk neesmu maziņa un skatos uz cilvēkiem un pasauli ar citām acīm.

Manuprāt, es beidzot noskaidroju patiesību par maniem skolas gadiem. Es vienmēr mēģinu izvairīties no visādām drāmām vai blēņām, bet, protams, es arī esmu darījusi blēņas skolā. Un man dažreiz ļoti gribējās neklausīt skolotājas un tml., bet man sanāca savaldīt sevi un klausīt skolotāju. Vai tas bija viegli? Nē. Jo dažreiz ir skolotāji, kuri ir ļoti skarbi, bet tev pret viņiem tāpat jāizturas ar cieņu. Šodien es vēl sapratu, lai padarītu savus skolas gadus vieglākus, jāturas pie labiem cilvēkiem un ar viņiem jāpadara savus skolas gadus daudz interesantākus.

Šeit mācos jau 7 gadus, un man tie ir ļoti patikuši, esmu satikusi ļoti labus draugus, mīļus, bet dažreiz dīvainos klasesbiedrus, jaukās skolotājas un savus hobijus esmu vairāk iepazinusi un iemīlēju tos. Esmu pavadījusi pusi no savas dzīves, mācoties šeit, zinu daudz par skolu, bet visu vēl neesmu atklājusi un uzzinājusi. Skola ir jauna, salīdzinot ar citām skolām, jo šogad jeb var jau teikt pagājušo gadu tai palika 30 gadi. Skola ir jauka, forša, un atšķirīga no citām skolām, pirmkārt skola tika nodibināta 19. novembrī, vienu dienu pēc Latvijas dzimšanas dienas vai pēc Latvijas valsts dibināšanas dienas. Skolā labas atmiņas piedzīvotas, kā arī dažas sliktas, bet no tām mēs visi mācamies, un negribam, lai tās atkārtojas. Mums skolā tagad mācās ap 1000 skolēniem, un daudz skolotāji visi viens otram ir kā otrā ģimene.

Klasesbiedri ir jauki, tāpat kā mūsu klases skolotāja Sintija, viņa mūs visus ir izaudzinājusi un palīdzēja mums grūtos brīžos, vienmēr visu dara, lai mums visiem viss ir labāk un lai mēs esam laimīgi. Viņa ir ļoti laba, jauka, un mīļa, kā arī izpalīdzīga. Mūsu bijušās skolotājas bija Iveta Ozola un Rita Moženaite, par Skolotāju Ritu es daudz nevaru pateikt, bet zinu, ka viņa ir ļoti jauka un izpalīdzīga. Iveta Ozola bija jauka, mīļa, izpalīdzīga un saprotoša un ja kāds kaut ko nesaprata viņa palīdzēja un paskaidroja. Iveta mūs izaudzināja par vienu ģimeni un ļoti izpalīdzīgu klasi, viņa iemācīja mums visus skolas pamatus, un bija draudzīga pret vecākiem, un tiem visu paskaidroja, tāpēc viņai jāsaka liels paldies! Mēs visi Ulbrokas vidusskolas skolēni augam un attīstāmies kopā un reizē ar mūsu skolu. Mums skola ir kā viens liels draugs un ģimene. Paldies tev skola, par šiem 7 gadiem kopā un labajām atmiņām!

Patiesība par maniem skolas gadiem

Pa šiem 7 skolas gadiem esmu darījis gan nedarbus gan labus darbus ieskaitot palīdzēju skolotājiem. Bet vienmēr par nedarbiem esmu dabūjis nepatīkšanas un par labajiem darbiem esmu dabūjis papildpunktus kontroldarbiem vai arī zaļās piezīmes. Es domāju ka šī skola ir ideāla arī visi skolotāji tādi, jo kad ienācu pirmo reizi skola uzreiz sajutu skolotāju mīlestību pret skolotājiem.

Sākumā es biju mazliet uztraucies par visu ka piemēram ka apmaldīšos lielajā skola vai man būs sliktas attiecības pret skolotāju. Tagad esmu jau pieradis šajā skola visu pārzinu tikai dažreiz piemirstas pa kurām kāpnēm no trešā stāva var nokāpt uz ēšanu vai uz inženiera zinības klasi. Bet tā es visu esmu redzējis šajā skola un man ir sanācis tā lai būtu labas attiecības ar skolotājiem kā gribēju jau 1.klase.

Patiesība par maniem skolas gadiem

Skolas gadi ir viena no vissvarīgākajiem dzīves posmiem. Ikviens, kurš ir bijis vai vēl ir skolēns, zina, kas ir skolas dzīve: tas ir pasaules mācību un zinātkāres zelta periods, un tas patiesi ietekmē turpmāko skolēna dzīvi. Skolas svarīgumu nevar noniecināt, un tā ir vitāli svarīga bērniem, pusaudžiem, jauniešiem un pat pieaugušajiem skolēniem.

Es skaidri atceros savu pirmo dienu skolā, un atmiņas par šo dienu vēl ir spilgtas. Es joprojām jūtu, cik sirsnīgi mani uzņēma skolā. Tik sirsnīga sagaidīšana var patiesi definēt bērna skolas pieredzi vislabākajā iespējamā veidā. Būdama jaunākajās klasēs, es mācījos sadarboties un izzināju skolas vidi kopā ar jauniem draugiem. Joprojām atceros pirmās klases vēlējumus, ko saņēmām no saviem skolotājiem, un vienmēr savas sākumskolas gadu atmiņas uzskatu par dārgumu.

Mans tagadējais laiks pamatskolā ir vienlīdz vērtīga mācību pieredze kā sākumskolā, es turpinu izaugt ar saviem draugiem un ikdienas iegūstu jaunus draugus. Jāatzīst, ka šajā laikā es daudz kļūdījos un gan jau kļūdīšos vēl un vēl. Taču, pateicoties saviem sirsnīgajiem un atbalstošajiem draugiem un skolotājiem, mani vienmēr glāba no pārāk lielām nepatīkšanām. Tas ir tas, ko esmu iemācījusies dažos gados pamatskolā - sadarbības, uzticības un draudzības patieso nozīmi.

Atskatoties atpakaļ, es saprotu, cik neizglītota biju un cik daudz trūkumu man bija. Tomēr mans laiks skolā ir parādījis, cik tomēr svarīga ir skola, un bez tās man nebūtu tie lieliskie draugi, labo zināšanu, labo pārdzīvojumu un labo atmiņu, kādas man ir šodien. Bez skolas man daudz, kas nebūtu. Neskatoties uz satraukumu, ar kādu piepildās skolas dienas un gadi, arī mēs kļūstam un vēl kļūsim pietiekami nobrieduši, lai saprastu šī laika vērtību. Šiem aizvadītajiem gadiem ir brīnišķīga nodaļa manās atmiņās, jo es apguvu neatlaidību, grūta darba atmaksu un pašaktualizāciju.

Runā, ka cilvēks vienmēr atceras savu pirmo dienu un pēdējo dienu skolā. Pirmo dienu bērns atceras, jo tas tur nācis raudādams, bet pēdējo dienu skolēns atceras, jo pamet skolu, atkal raud. Savā gadījumā es skaidri atceros savu pirmo dienu skolā un drīz vien redzēšu pēdējo. Skolas gadu prieki noteikti ir neskaitāmi un tikai vēlos redzēt, kas mani sagaida tālāk.

Patiesība par maniem skolas gadiem

Es labi atceros savu pirmo skolas dienu – pirmo septembri. Šī ir viena no manas dzīves vērtīgākajām dienām. Blakus gudrai un skaistai skolai skan mūzika. Daudz krāsu. It kā kādu izraidītu svētku stacijā. Un starp viņiem ir arī tu. Jūs dodaties tālā ceļojumā, ceļojumā uz valsti, ko sauc par Skolu.

Šī brauciena laikā uzzinājām daudz jauna, atklājām neatrisinātus noslēpumus. Pat no rīta neuzminējām, kāpēc ir diena un nakts, un tagad varam to izskaidrot jebkuram. Iepazināmies ar dažādiem augiem, mācījāmies paši tos audzēt. Mēs uzzinājām, kas ir elektrība, un tā kļuva par mūsu draugu. Un pats galvenais, mēs sapratām, kāds liels brīnums ir grāmata.

Katru gadu ar nepacietību gaidu pirmo septembri. Man šie ir svētki, kurus atcerēšos visu mūžu. Skolas gadi ir bezrūpīgākie un laimīgākie gadi. Lai gan daži tā nedomā un vēlas ātrāk pamest skolu, viņi vēlas būt neatkarīgi, pieauguši. Un dažreiz viņi aizmirst, ka pieaugušo pasaule ir ļoti grūta pasaule. Katram no mums ir savas problēmas, kas mums šķiet ļoti svarīgas. Uzskatām, ka esam noslogoti, nesaprotam, kāpēc esam spiesti mācīties, kāpēc mums neļauj ilgāk palikt ārā. Tāpēc mēs sapņojam ātrāk kļūt neatkarīgiem. Bet mēs nedomājam par to, ka pieaugušo vecumā tas ir daudz grūtāk. Galu galā ar skolas beigšanu mūsu bērnība beidzas. Kā Ziemassvētku eglītes svētki beidzas, kā pasakas, kā kinolente, kā beidzas sapņi. Vairs nevar nepaļauties uz kāda padomiem, visas problēmas jārisina pašiem.

“Vēstule manai skolai”

Ulbrokas vidusskola!

Šeit jau es mācos lielāko daļu savas dzīves un to arī nenožēloju. Šeit es esmu iepazinusi jaunus cilvēkus, kā arī pašu sevi, esmu iepazinusi brīnišķīgu skolotāju un savus hobijus.

Apsveicu 30 gadu jubilejā! Tas ir neiedomājami, cik daudz cilvēki ir pavadījuši lielu dzīves daļu šeit. Es vēl atceros savu pirmo skolas dienu, es atceros, cik nobijusies es biju. Nevienu vēl nepazinu, un skolas ēka vēl bija nepazīstama. Dzirdēju arī skolas himnu, ko tagad esmu dzirdējusi jau vairākas reizes.

Man ir arī paveicies ar maniem klases biedriem, ar tiem var runāt par jebko. Tie man liek justies droši tieši šajā vietā. Klases skolotāji ir vienmēr bijuši jauki, un saprotoši. Vienmēr ir palīdzējuši, ja bijis nepieciešams.

Kaut vai pieaugot un strauji mainoties, cilvēki man apkārt nemainījās, un par to es arī esmu pateicīga. Vislabākās atmiņas man ir šeit bijušas tieši klases ekskursijās, skaļi smieklī autobusā un gardie našķi, ko vecāki bija nopirkuši dienu pirms. Divu dienu ekskursijas bija manas mīļākās, ilgās stundas pavadītas autobusā, nekad nebeidzamās ķerenes un negulētas naktis. Garās teātra izrādes un nebeidzami smieklī, kas lika mūsu vēderiem sāpēt vairākas dienas.

Šī skola ir piepildījusi manu dzīvi ar vislabākajiem cilvēkiem un atmiņām. Paldies jums!

Anna Paegle

7.a klase

Sveika, skola!

Es mācos 7. klasē, tātad pusi savas dzīves esmu pavadījusi ar apziņu, ka man tā paveicās, jo šeit esmu satikusi draugus uz mūžu. Protams, ne tikai draugi ir vienīgā vērtība šajā skolā. Tie ir arī jaukie skolotāji, darbinieki, ar zināšanām pārpildītās klases, visas atmiņas, gan labās, gan arī sliktās, jo bez sliktajām atmiņām labās neliktos tik labas un netiktu pilnīgi novērtētas. Skolas darbinieki ir daudz piepūlējušies, lai bērni šajās telpās justos droši.

Man ļoti paveicās ne tikai ar klases biedriem, bet arī ar skolotājiem. Jau pirmajā klasē man bija viena no jaukākajām skolotājām, kas vienmēr lika justies novērtētam un padarīja pirmos skolas gadus vieglākus. Man turpina veikties, jo, piekto klasi sākot, tiku pie skolotājas, kas vienmēr uzklusis un centīsies atrast problēmām risinājumu un grūtās un ilgās dienās vienkārši parunās. Un mani draugi. Es nezinu, ko bez viņiem būtu iesākusi šos septiņus gadus. Grūtākajās skolas dienās viņi kā saules stars iespīdēja manā tumšajā un mākoņainajā dienā. Vienmēr man ir blakus un atbalstīs, cik ļoti vien spēj. Ik dienu pavadot skolā, es aizdomājos par visu, ko manā dzīvē ir mainījusi mācību uzsākšana šeit. Un kāda būtu mana dzīve, ja es nekad nebūtu uzzinājusi par šo skolu. Vai es būtu tik laimīga?

Paldies, Tev skola, ka devi man iespēju piedzīvot visas šīs neaizmirstamās atmiņas un satikt visus manus draugus.

Luīze Mia Sadovska

7.a klase

Sveika mana skola!

Sākšu ar to kad mani sauc Sanija un es mācos 7.a klasē. Un es vēlos pastāstīt par savu skolas ikdienu Ulbrokas vidusskolā.

Man skolas rīts sākas ieejot skolā, un dodos uz garderobi nolikt savas mantas. Jau diezgan ilgu laiku esmu sākusi pavadīt skolas ceturtajā stāvā. Tur es satiekos ar saviem draugiem un sāku veidot savu skolas ikdienu stāstu. Bet neviena no dienām nesākas un beidzas vienādi. Katru dienu skolas sienās notiek daudz dažādu notikumu. Dažas no dienām beidzas ne visai labi, bet dažas nevēlos, lai beidzas. Piemēram vienu dienu es pavadīju visā savā draugu lokā mēs smējāmies darījām visādas stulbības, palīdzējām saprast mācību vielu un tā tālāk. Dažās dienās mēs centāmies piesaukt dēmonus, zīmējot piktogrammas. Bet dēmonu vietā sākās angļu valodas stundas pārbaudes darbs. Bet tas beidzās ļoti veiksmīgi un pat skolotājs pasmējās par mums. Citas dienas mēs staigājām pa skolu ziemassvētku rūķīšu cepurēs, brillēs ar ziemeļbriežiem, ziemassvētku noskaņas džemperos. Vairākām skolotājām mūsu izskats patika:) Šodien mēs staigājām herotēs un nedaudz pamācījāmies franču valodu, lai pietrenētos pie tēla (Tālāk mēs plānojam izdomāt citus tēlus kuros ietēpties). Tā pa mēs veidojam ikdienas interesantākās un jautrākās dienas. Tādas kuras mēs atceramies ilgi.

Notiek arī ne visai labi un pozitīvi gadījumi, piemēram sporta stundā gatavojoties ieskaitei volejbolā sastiepu roku. Bet tomēr biju labi biju labi sagatavojusies un ar sastieptu roku noliku ieskaiti uz deviņi. Citreiz es palīdzu ne tikai sev un saviem draugiem. Aizvedu kādu pirmklasnieku pie medmāsas, ka raud skolas gaitenī un baidās pieiet pie skolotājas un pateikt. Saistībā ar maskām meitenei palika slikti un grūti elpot. Mēs ar viņu aprunājāmies un novedām līdz medmāsas kabinetam. Citreiz kāds cits palīdz mums, un es uzskatu ka mūsu skola ir ļoti saliedēta un pēc iespējas palīdz, un cenšas dāvāt pozitīvas emocijas.

Vēlu skolai censties palikt tik pat saliedētai, izprast citas problēmas. Dāvāt pozitīvas emocijas, un nebaidīties palīdzēt, jo labi darbi vienmēr atgriežas.

Paldies, kad skola man deva iespēju iepazīties ar jauniem cilvēkiem un pavadīt dienas ar smaīdu uz sejas!!!:)

“Stiprie vārdi manai skolai”

Mani stiprie vārdi mani skolai 30 gadu jubilejā

Es novēlu mūsu skolai laimīgu šo 30 gadi. Lai nekad šīs jaukās skolas atmiņas neizdziest. Lai atmiņas jaunās top un rodas. Skola, turpini mūs pārsteigt ar saviem viesiem.

Katrs nākamais 1. septembris lai paliek arvien krāšņāks. Skolas Ziemassvētki lai paliek arvien smaržīgāki un ar dāvanām pilnāki.

Lai piebūve top arvien ātrāk, esmu drošs, ka visi sākumskolas skolnieki to ar nepacietību gaida. Lai 31.gads arī ir tik krāšņs un kreatīvs kā iepriekšgads.

Visiem vēlreiz novēlu laimīgu 30 gadu skolas jubileju!

Dmitrijs Beļajevs.

7.c klase

Manie stiprie vārdi manai skolai 30 gadu jubilejā!

Skola man ir kļuvusi par otrajām mājām. Lielāko dienas daļu pavadām skolā. Mēs visu mācāmies. Mēs ne tikai gūstam zināšanas kādās dzīves jomās, bet gūstam komunikācijas prasmes ne tikai ar klasesbiedriem, vienaudžiem, bet arī ar jaunākiem un vecākiem cilvēkiem. Esam iemācījušies saprast, ko, kur un kā runāt. Dzīvē tas ļoti noder, jo mēs visi esam dažādi. Ar prieku eju uz visām stundām, protams, daži priekšmeti reizēm neizdodas, kaut kur aizrada, bet tā tam ir jābūt.

Paldies skolai par rūpēm un siltumu, lai gan mūsu klase nav īpaši laba, bet, patiesībā, tā ir laba.

Apsveicu skolu ar 30 gadu jubileju!

Mani stiprie vārdi skolai

Mana jaunā Ulbrokas skola ir plaša un liela. Mācos šeit mazāk par gadu. Pirms tam mācījos mazākā skolā - Slokas pamatskolā. Salīdzinot ar to skolu, šeit ir lielākas prasības no skolotājiem, tāpēc man ir grūtāk mācībās. Ceru, ka ar katru gadu manas zināšanas augs kā mana jaunā skola. Viņa attīstās laikam līdz un arī domā par paplašināšanos.

Ulbrokas Vidusskola nākotnē sadalīsies divās daļās: sākumskolā un vidusskolā. Tas mērķis ir dot plašāku telpu gan skolēniem, gan skolotājiem. Jau šobrīd Ulbrokas Vidusskola ir viena labāka Ropažu novadā. Skola sev piesaistījusi daudz labu skolotāju. Skola tiek pārstāvēta daudzās olimpiādēs, kas norāda, ka skolā ir zinoši un spējīgi skolēni. Ceru, ka paplašinoties skolai, atgriezīsies arī muzejs par šo skolu.

Ceru, ka tuvākajā desmitgadē skola būs paplašinājusies. Un skola savu nākamo dzimšanas dienu būs jaunā izskatā. Tāpat novēlu, lai skola ar laiku kļūtu vēl modernāka un varētu startēt ģimnāzijas statusam. Bet šobrīd vēlu visu labāko savai skolai.

Mani stiprie vārdi mania skolaj 30 gadu jubilejā

Es novēlu lai mūsu skola nestāvē uz vietas, bet lai katru dienu iet vien tālāk un tālāk.

Un lai visi skolēni nepārkāptu nevienus skolas noteikumus.

Es novēlu musū skolai labklājību un gaišu nākotni, kopīgu labumu un savstarpēju cieņu sabiedrībā, spožas izredzes un panājumus. Lai katrs mūsu skolā ir laimīgs, mīlēts un lepns.

Es ceru, ka nākamajos gados visas skola varēs strādāt ciešāk kopā, lai mūsu skola kļūtu vēl labāka, bafātāka un zaļāka.

Stiprie vārdi manai skolai 30.gadu jubilejā

Es novēlu skolai, lai tajā būtu daudz skolēnus, kuri ir gudri un ciena skolotājus un skolu. Vēl es novēlu skolai, lai pēc iespējas ātrāk uzceltu skolas piebūvi un uzņemtu jaunos skolēnus. Es novēlu visiem skolotājiem veselību un pacietību mācīt skolēnus. Novēlu skolai prasts saglabāt visus skolēnus kopā, lai visi būtu draudzīgi un neviens netiktu atstumts. Vēl es ļoti gribētu novēlēt skolai un skolēniem, lai nekad nepadotos, mācītos, es novēlu direktoram panākt, lai skolā vienmēr būtu miers, un Ulbrokas vidusskola būtu vislabākā skola Latvija un varbūt pēc kādiem 10 gadiem - labākā Eiropā!

Mani stiprie vārdi manai skolai 30 gadu jubilejā

Skola, skola, skola... Apsveicu Tevi 30 gadu jubilejā!

Ulbrokas Vidusskolā es mācos 7 gadus un visus šos 7 gadus es ļoti lepojos ar to, ka ES mācos Ulbrokas Vidusskolā. Manuprāt, mana skola ir pati radošākā, gudrākā, interesantākā un aizraujošākā! Kā arī manā skolā ir gudri un saprotoši skolotāji. Jau no 1. klasītes man paveicās ar klases skolotāju, jo viņa vienmēr visus uzklausīja, palīdzēja, ja bija nepieciešams un padarīja mazo bērniņu dienas skolā daudz jautrākas un drošākas. Man tagad ir cita klases skolotāja, bet viņa ir tikpat saprotoša un ļoti gudra! Un, ja kādam ir slikta diena, tad mūsu skolotājas smaids padara dienu uzreiz labāku, tas ir kā mazs saules stariņš, kurš uzspīdējis virsū tumšiem un melniem mākoņiem! Paldies ne tikai skolai, bet arī skolotājiem, kas atrodas skolā, māca un pacieš mūs jau 30 gadus!

Bet kā tad skola bez skolēniem? Paldies arī visiem radošajiem skolēniem, kas mācās mūsu skolā un rīko visādus interesantus pasākumus un parastas nedēļas dienas padara interesantākas un smieklīgākas.

Vislielāko paldies vēlētos pateikt pašai skolai, jo šī ir skolas 30 gadu jubileja un skola ir pelnījusi dzirdēt savu lielo paldies! Paldies par jaukajām atmiņām, kuras es piedzīvoju pēdējos 7 gadus kamēr biju skolā! Paldies par interesantajiem piedzīvojumiem, visām ekskursijām, talantu šoviem utt. Liels, liels paldies par visām jaunajām zināšanām, kuras man devi! Un paldies, ka esi ar mums kopā jau 30 gadus!

Mani stiprie vārdi skolai

Šogad Ulbrokas vidusskola svin savu 30. gadadienu. Ir īstais laiks, lai apdomātu skolu un tos, kas ir palīdzējuši veidot to, kas mēs esam šodien, un, lai atzītu tos skolas locekļus, kuri ir ietekmējuši raksturu un vērtības, kas iemieso dinamisko, aizraujošo un drošo vidi, ko mēs redzam šodien skolā. Tā ir iespēja smieties, raudāt, atcerēties un slavēt katra individuālās atmiņas un pieredzes šajā skolā.

Ne jau katru dienu tavai skolai paliek 30 gadi, tas ir simbolisks laiks, tā ir iespēja atskatīties un atspoguļoties uz pagātņi, novērtēt tagadni un tiekties uz vēl labāku nākotni skolas sienās. Līdz ar to, es novēlu...

Mīļie skolēni, lai turpmākie gadi skolā nes jaunas cerības un jaunas iespējas. Lai Jūs mācītos no savām pagātnes kļūdām un sasniegtu savus mērķus. Lai ikdienas un mācības ir piepildītas tikai ar neatlaidību un zinātkāri. Novēlu Jums visiem ļoti izglītojošus, interesantus un gaišus skolas gadus. Paldies par iesaisti mācību procesā un ieguldījumiem skolā.

Ne visiem ir zelta sirds un nebeidzama neatlaidība, bet Jums, mīļie skolotāji, tā ir! Jūs esat patiesi iedvesmojoši cilvēki, kuri ir iemācījuši daudz vairāk nekā vienkārši mācību programmu. Tieši tāpēc es vēlos Jūs informēt, ka jūsu smagais darbs, pūles un rūpes tiek augstu novērtētas. Es zinu, mēs skolēni varam būt kaitinoši un brīžiem nesaprotami, bet es apsolu un varu droši teikt, pat savu skolasbiedru vārdā, ka mēs Jūs novērtējam, vairāk nekā Jums liekas. Turpmāk, novēlu vēl vairāk pacietības un izturības. Liels paldies par visu! Sākot no mācībām līdz pat neviltotām rūpēm.

Visbeidzot, paldies skolai kā lielai, daudzveidīgai kopienai, kas ir parādījusi man un daudziem citiem mācības un skolas vidi no visdažādākajām pusēm. Novēlu jaunas inovācijas un risinājumus skolas darbinieku un skolēnu dzīvēs. Novēlu, lai ar katru gadu skolā ir vēl vairāk gudru un gaišu galvu, kas nesīs Ulbrokas vidusskolas vārdu pasaulē. Novēlu izturīgu skolas inventāru, jo mēs visi zinām kāds tas ir pēc vairākiem gadiem un pat paaudzēm skolā. Novēlu izaugsmi pilnīgi visās jomās: mācībās, skolas pasākumos, skolas telpās, skolas sociālajā vidē u.c. Paldies par visiem draugiem, lieliskajiem skolotājiem, atbalstītājiem un direktoram. Daudz laimes 30 gadu jubilejā!

“Es esmu”

Es esmu

Es esmu Artis.

Gudrs, čakls, jautrs un izpalīdzīgs.

Es esmu dēls,

Kurš mīl savus vecākus un vecvecākus,

Kas jūtas labi un lieliski,

Kas baidās no slimībām,

Kam vajadzīgs atbalsts un pārliecība pār sevi,

Kas velta sevi mācībām un izaugsmei,

Kas gribētu redzēt skaistu un vienotu Latviju,

Kas dzīvo Latvijā,

Un uzvārdā ir Ilsters.

Es esmu Dāvis

Mani raksturo mani tumšie mati, mazs augums, zilās acis, sportiskums.

Man ir viens brālis un viena māsa

Es mīlu savu ģimeni, savu kaķi.

Es jūtos ļoti pārliecināts un drošs.

Esmu vajadzīgs savai ģimenei un draugiem.

Nebaidos es ne no kā

Gribētu redzēt sevi pieaugušu un strādīgu.

Dzīvoju šobrīd savā novadā Stopiņos

Mans uzvārds ir Vecumnieks

Mani sauc Laura

Es esmu jautra, labsirdīga, aktīva un deju mīloša meitene.

Es esmu māsa, meita un mazmeita ,

Es mīlu deju un dejot,

Es jūtos izslāpusi pēc vasaras un saules.

Es esmu vajadzīga visiem un ikvienam.

Es baidos no maziem, spalvainiem kukaiņiem – zirnekļiem.

Es gribētu redzēt nākotni.

Es dzīvoju tur, kur ir vislabāk.

Mans uzvārds Vanzoviča.

Ozols

Stalts, stiprs, cēls un ņiprs.

Kā dēls saulei un tēvs zīlei.

Mīl putniņus un sārtus saulrietus.

Jūtās kā centrs pasaulei.

Saule, ūdens tam vajadzīgs.

No zibens bailēm ozols trīc.

Viņš vēlās savus zīļukus redzēt pa visu savu kuplumu.

Paugura galā, stāv ziedu pļavā.

Ozols. Varenais.

Es esmu Keita,

Es esmu gudra, jauka, bet dažreiz bēdīga un dusmīga.

Es esmu lielas cilvēku, ģimenes meita,

Es mīlu lietu, sauli, dzidrās, zilās debesis un savu lielu ģimeni.

Es jūtos laimīgi un dzīvespriecīgi,

Man vajadzīgs drošs jumts virs galvas, lai vakarā būtu kur atnākt.

Es baidos no sliktiem cilvēkiem un zirnekļiem.

Es gribētu redzēt bagāti, košu, zaļu zemi, bez cilvēku atkritumiem,

Bet es dzīvoju Latvijā zem dzidri, zilajām debesīm un spilgti dzeltano sauli,

Un man uzvārds ir Slava!

*****

Es esmu bitīte.

Maza, strādīga, bezrūpīga un jautra bitīte.

Mans tēvs arī ir čakls un izpalīdzīgs.

Es mīlu ludināties apkārt un vākt nektāru, dūkt kā vēl nekad.

Es jūtos tik bezrūpīgs, tik brīvs!

Man vajadzīgi tikai saules maigie glāsti un ģimene, kuru mīlēt.

Es baidos vienīgi no maziem bērniem, kas nesaprot, ka
mēs, bites, darām tikai labu.

Es gribētu aplidot kaut visu pasauli, nolaižoties pie katra mazākā
ziediņa

Es esmu Puķīte

Mani bieži cilvēki raksturo kā skaistu, smaržīgu, krāsainu un dažreiz lielu un dažreiz mazu.

Es esmu "Mātes dabas" meita

Es mīlu iepriecināt cilvēkus, kad tie mani ierauga.

Es jūtos jauki, bet man nepatīk, ka mani atdala no visām citām puķēm .

Man vajadzīga saulīte, tā ir viena no manām mātēm

Es baidos no lielām kājām, tās kādreiz mani nospiež.

Es gribētu redzēt savas māšas,

Es dzīvoja savā dārzā

Esmu Puķīte.

Es dzīvoju pilsētas industriālajā rajonā, kur mežus veido garās daudzstāvu mājas, bet mākoņus virs tām- cieši piebūvētās fabrikas. Katreiz atverot logu, telpa piepildās ar sen pazīstamo, biezi dūmaino gaisu. Tas man patiešām netraucēja. Es ar šo smagumu plaušās esmu uzaudzis, strādājis un gadu pēc gada izdzīvojis.

Pilsētas industriālajā rajonā daba ir pielīdzināma bēdīgai kapsētai, kurā visa dzīvā, zaļā Vide jau izzudusi. Pilsētas iedzīvotājiem tas netraucēja, jo to apslēpa balts un biezs miglas slānis -smogs, kas veidojās no fabrikas dūmiem. Es neuzskatu, ka tas drīz izzudīs. Saražotais fabrikas piesārņojums pasliktinās un pasliktinās. Papriekšu bērni sāk klepot kā pieredzējuši smēķētāji, pēc kāda laika tāpat reaģēja arī pieaugušo nostrādinātie ķermeņi. Mēs visi lēnām. Es neparko šo patiesību nevaru pieņemt.

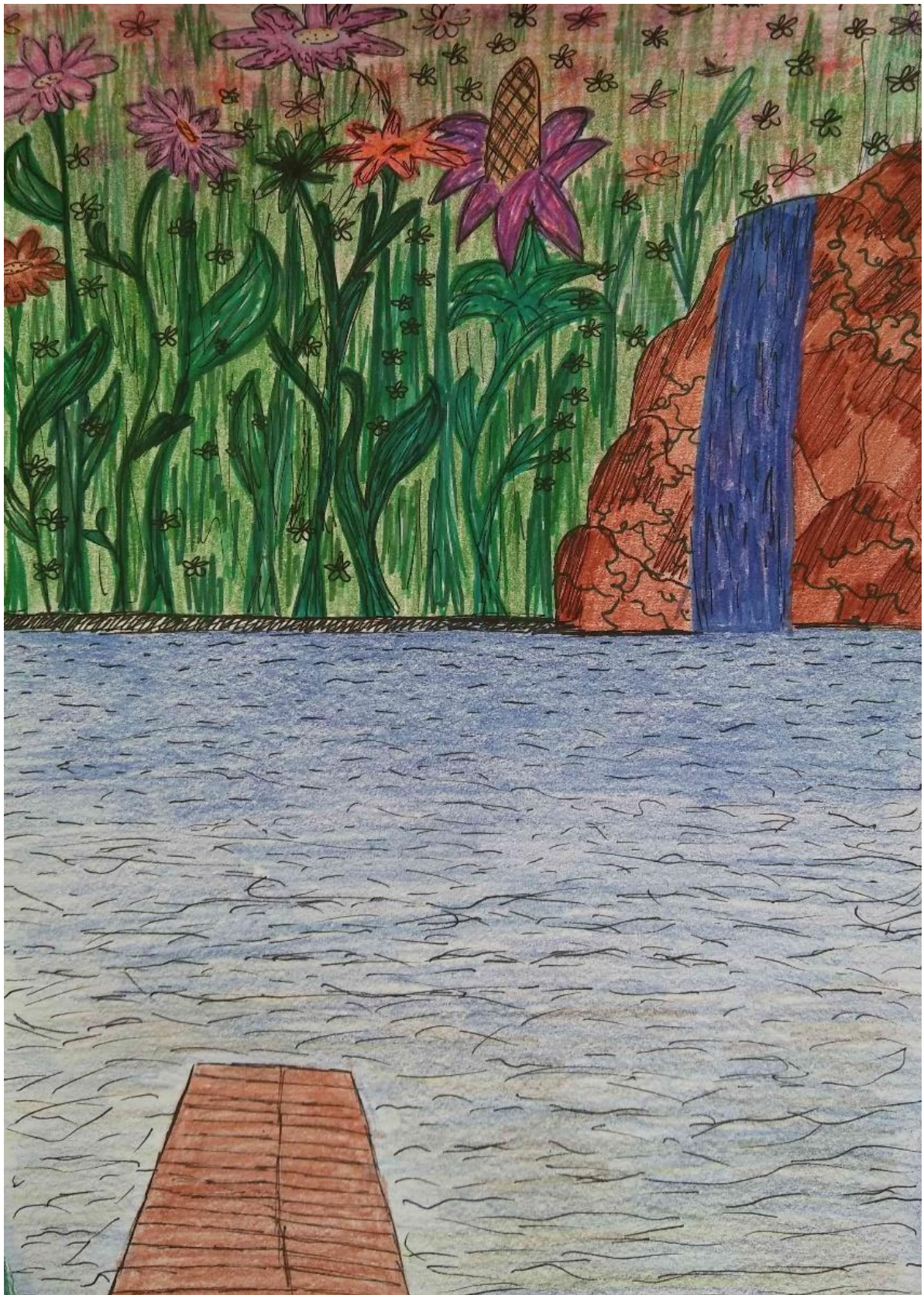
Diez kur beidzas smagais gāzes vilnis, kas ir samaitājis mūsu dabu un saindējis cilvēku garu? Ar savu smagi pelnīto rūpnīcas naudu nopirku divu virzienu autobusa biļeti, lai izpētītu teritoriju ārpus pilsētas. Izbraucot ārā no pilsētas, kaut kas likās savādāk. Apkārtēja vide izskatījās zaļa un plaukstoša. Tā bija dzīva. Ātri izkāpu pirmajā pieturā, kura bija kaut kādas pļavas nomalē.

Es redzēju un sajutu, kādam ir jābūt tīram gaisam. Apkārt ziedēja ziedi, un plivinājās putni. Visvairāk mani pārsteidza rūpnīcu skursteņu neesamība. Tas bija kaut kas neticams. Šajā mirklī es sapratu, rūpnīcas meitā gan cilvēkus gan dabu.

Nonākdams savā drūmajā mājā, es ātri aizskrēju uz rajona centru, kur es noliku, no pļavas izrauto, ziedošo stādu blakus atmirušajiem augiem. "Vai jums šis stāds liekas skaists?" es noprasīju pilsētas ļaudīm. Es ar savu runu pievērsu viņu uzmanību: "Šis dzīvajs stāds simbolizē mani, tas simbolizē tevi un ta simbolizē visus pārējos. Mēs lēnām tiekam noindēti, tāpat kā apkārtējie augi. Vai jūs to vēlaties?". "Nē...", pūlis bažīgi atbildēja. "Nē!" pūlis otrreiz uzsauca, šoreiz ar lielāku sparū. Drīz vien visa industriālā rajona iedzīvotāji sāka protestēt pret rūpnīcām, to radīto piesārņojumu, smagajām darba stundām. Ziņa par darbinieku streiku tika izplatīta tikpat ātri. Galvenais izpilddirektors nekavējoties ieradās protesta norises vietā. Bagātais vīrs uzsāka savu runu: "Vai jūs visi vēlaties zaudēt savu darbu? Vai jūs tiešam

vēlaties dzīvot nabadzībā? Es jums iedevu iespēju nopelnīt, pabarot savas ģimenes.”

Apkārtējos cilvēkus sāka nomākt bažas. Izpilddirektors tupināja: ”Iedzīvotāji, padomājiet par savām ģimenēm! Izveidosim kompromisu, es jums palielināšu algu, savukārt jūs nāksiet atpakaļ mierīgi strādāt. Tālab aizmirsīsim par šo streiku un protestiem, sarunāts?” Tik vien vajadzēja teikts, lai strādnieku gars tiktu sagrauts. Es pie sevis nodomāju, ka darba ļaužu smadzenes bija izskalotas ar toksiskajiem notekūdeņiem. Tā nebija viņu vaina. Šāda sabiedrības iekārta ir pastāvējusi kopš sen seniem laikiem.

“Trīs lietas”

Trīs lietas mani moka no mazotnes

Kas biju, kas būšu un esmu kas es?
Daudz atbildes radās, daudz izzuda, līdz
Beidzot šī viena man palika:

Ne putns, ne kukainis, ne dzīvnieks,
Ne lietus, ne vējš, ne sniegs,
Es esmu vienkāršs cilvēks, kas grib daudz ko
Iemācīties un saprast šai pasaulē.

Un daudz ko es gribu mainīt šai pasaulē,
Lai pasaulē būtu miers un labklājība,
Lai visi cilvēki dzīvotu laimīgi,
Un neviens nejostos nelaimīgs.

Trīs lietas mani moca no mazatnes

Kas biju, kas bušu un esmu kas es?

Daudz atbildes radās, daudz izzuda,
līdz beidzot šī viena man palika.

Ne saule, ne mēness, ne jūra, neesmu es,
esmu maziņa, maziņa skudriņa.

Kas dzīvo uz lielas zemes,
starp daudz maziņam skudriņām.

Un es savas mūžības laikā
staigāšu un domāšu, kā
labu dzīvi izdzīvot, bet pietiks,
ka bušu pati es ar savu skudriņu ģimenīt.

PIEDOD MANS DRAUGS ...

Darbs un mīlestība vai mīlestība un darbs,
Tie savijas kopā kā viens pavediens skarbs.
Varbūt vienam par maz un otram par daudz,
Šaubās un mokās sirds krūtīs kladz, kladz.

Un cauri savam mūžam no dienas uz dienu,
Kuras liktenis mans un es cieši kopā sienu.
Šķiet mirklis atelpas un tad laimīgs es būšu,
Bet nē, dienu no dienas vien pūšu un pūšu.

Neņem ļaunā mans draugs, ka neklausos tevī,
Cēli paceļu galvu es un paturu visu vien sevī.
Mans mīļais draugs, šie vārdi prātā man nāk,
Kad skumjas manas tu jūti citādāk, citādāk.

Ak, piedod, ja esmu tev teicis ko arī lieku,
Kas uz mirkli laupījis tavām domām prieku.
Es to ne aiz ļauna, un arī ne vien dēļ sevis,
Kādā mirklī, draugs, tā pietrūka tevis, tevis.

Pateicos tev, kas esi ar mani līdzās te bijis,
Kaut arī vienmēr ne Saule, bet lietus ir lijis.
Piedod man visu, to tev un Dievam es lūdzu.
Sirdī es vēlos, lai draugs es tev būtu, būtu.

“Degoša svecīte manā logā”

Degoša svecīte manā logā

Ir 11.novembris – auksta, lietaina diena. Uz palodzes stāv degoša svecīte, zib mirdzoša uguns. Tā danco, it kā būtu dzīva. Bet aiz dancojošās liesmas slēpjas arī īsts stāsts ar īpašu nozīmi. Šodien mēs atzīmējam Latvijai ļoti svarīgu dienu- Lāčplēša dienu. Šī diena simbolizē brīvību, spēku, cerību un ģimeņu vienotību. 1919.gada 11. novembrī tika gūta uzvara ne tikai pār pretinieku, bet arī pār neticību saviem spēkiem, neticību savas valsts nākotnei un neatkarībai.

Tomēr šī uzvara nenāca par velti. Mēs zaudējām daudzus.

Šajā dienā mēs atstājam ziedus un sveces pie pieminekļiem, tādejādi pieminot vēsturiskos notikumus un godinot tos, kas vairāk nekā pirms gadsimta atdeva savu dzīvību par Latvijas brīvību.

Šogad mēs esam aicināti svinēt svētkus mājās, bet tas neko nemaina. Mēs katrs varam iedegt savu svecīti, atceroties un godājot tos, ko zaudējām. Kas mēs būtu bez viņiem? Varbūt mūs pat nebūtu...

Degoša svecīte manā logā

Uz palodzes noliku svecīti, lai manā mājā rastos svētku sajūta. Tā dega un dega, radīdama smaržu manā istabā un prieku manā sirdī. Pieeju tai tuvāk, paskatos pa logu un redzu. Ka manam kaimiņam nav svecītes logā un viņš pat negrasās to iedezzināt. Tā ka šie ir nozīmīgi svētki, ikvienam jābūt svecītei logā – tāds ir mans noteikums.

Es vēlos, lai visiem mājās ir svētki un svecīte, tāpēc dodos uz sveču veikalu, lai sagādātu kaimiņam sveci un prieku. Dodoties uz veikalu, ieskatījos māju logos. Katrā iespējamā logā dega iedegta svecīte.

Nopirku svecīti un devos pie kaimiņa. Kad viņš atvēra durvis, pavaicāju: “Kāpēc tev nav svecīte logā? Ir taču svētki!” viņš izbrīnījās un teica: ”Es šos svētku nesvinu!”

Dāvinot viņam svecīti, teicu: “Vismaz iedez svecīti uz palodzes!” “Kam man tas?” tā viņš.

“Tāds ir mans noteikums. Iedezini! Varbūt tas tev tiks justies mierīgam un iemīlēt šos svētkus.”

Es devos uz mājām un redzēju, ka kaimiņš nolika iedegtu svecīti uz palodzes un pasmaidīja.

Degoša svecīte manā logā

Šodien ir 11.novembris. šajā dienā mēs atceramies tos vīrus, kas drosmīgi un ar lielu mīlestību pret Latviju bezbailīgi cīnījās ar Bermonta armiju. Pieminam kritušos.

Katru gadu no 11.novembra līdz 18.novembrim mūsu mājas logā tiek izkārts Latvijas karogs. Šovakar mēs atkal aizdedzinām baltu sveci. Tā liesmiņa degs par ikvienu kritušo kā pateicība par BRĪVĪBU. Mani vecāki tā dara katru gadu. Arī mēs ar brāli tā darīsim vienmēr. Šī ir svarīga diena mūsu Latvijai, arī mums.

Mums mamma izstāstīja kādu gadījumu. Pirms diviem gadiem 11.novembra vakarā mamma nāca no darba, un mūsu logā jau dega svecīte. Viņai garām uz ielas pagāja mamma ar dēlu. Viņi runāja krieviski. Puisēns, ieraudzījis svecīti mūsu logā, jautāja mammai, kāpēc viņu logā nedeg svecīte. Mamma viņam paskaidroja, un dēls iesaucās: “Mums arī tā jādara!”

Cik labi! Cerams, ka šogad arī viņu logā trīsuļos sveces liesmiņa.

Degoša svecīte manā logā

Esmu mājās, skatos ārā pa logu. Gaidu savu ģimeni. Redzu ārā bērnus, kas vieni paši bez ģimenes vēro svecītes un sildās pie svecīšu liesmiņām. Man viņu ir žēl. Šodien ir 11. novembris, Lāčplēša diena. Tā ir diena, kad es kopā ar ģimeni katru gadu iededzinu svecīte mājas logā, jo svecīte ir gaišuma simbols, kā arī dodamies pieminēt brīvības cīnītājus, aizdedzināt svecītes krastmalā pie Rīgas pils mūra.

Mēs ar ģimeni esam izgājuši no mājas. Es redzu, ka no citas mājas iznāk cita ģimene un lūdz āra bērnus nākt sildīties pie viņiem.

Es jūtos priecīgs, redzot bērnus, kuri ir atraduši sev siltumiņu.

Mūsu ģimenes tradīcijas ir piespraust Latvijas karodziņu pie žaketes atloka un iededzināt svecītes.

Es domāju, ka katra Latvijas iedzīvotāja pienākums ir iededzināt vienu svecīti, jo katrs Latvijā dzīvojošs cilvēks ir daļa no Latvijas.

Degoša svecīte manā logā

Šodien ir īpaša diena – Lāčplēša diena. Tāpēc par godu šai dienai, es uzliku degošu svecīti uz savas palodzes.

Kad svecīte dega, es uz to skatījos un domāju: “Ai, cik spoža svecīte, to no mana loga kilometra attālumā var ieraudzīt!” man patika skatīties uz svecīti, jo izskatījās, ka tai tur ir ļoti ērti. Viņa ar savu silto, dzelteno liesmiņu izskatījās ļoti laimīga. Es tajā mirklī domāju par to, vai ir jāpastāsta svecītei par to, kāpēc tā deg, kam par godu viņa mirdz. Bet nolēmu nestāstīt, jo velējos, lai tā paliek tikpat spoža, cik ir. Es domāju: ja svecītei būs tik daudz informācijas, kuru tā īsti nesapratīs, tai būs grūti tik spoži mirdzēt un degt. Bet es šo spožumu ļoti vēlējos. Gribat zināt – kāpēc? Lai visi, kam par godu deg šī svecīte, varētu to ieraudzīt pat no debesīm. Lai visi brīvības cīņās kritušie varoņi, kuriem par godu ir šī Piemiņas diena, nedomā, ka mēs viņus esam aizmirsuši u šos svētku vairs neatceramies.

Protams, šobrīd ir ierobežojumi, un mēs nedrīkstam svinēt šos svētkus ārpus mājas, svinēt tur, kur ir daudz cilvēku. Bet kurs teica, ka nedrīkstam varoņus pieminēt mājās, mūsu sirsniņās ar degošu svecīti uz loga? Neviens!

Degoša svecīte manā logā

Šodien ir svētki. Mums jāpaņem svecīte un jāaizdedzina tā. Es redzu, ka mūsu mājās nav sveces. Zvanu saviem vecākiem. Stāstu par to viņiem. Viņi, protams, apstājas pie veikala un nopērk sveci.

Tagad mums ir svecīte, vajag to aizdedzināt. Eju pēc uguntiņas. Aizdedzinu to un skatos. Skatos uz svecīti logā.

Tas ir skaisti, tā var skatīties visu mūžu. Visus apsveicu Lāčplēša dienā!

Degoša svecīte manā logā

Tā diena, kad svecīte visspožāk spīd, ir Lāčplēša diena. Šai dienai ir divu krāsu sveces- balts un sarkana. Baltā, manuprāt, simbolizē brīvību, bet sarkanā – dzīvību. Baltā svecīte spīd cilvēkiem, kuri atceras šo dienu, sarkanā – cilvēkiem, kuri cīnījās un atdeva savu dzīvi. Lai baltā svece spīdētu brīvībā.

Varbūt šovakar mana svecīte, man sēžot pie loga un skatoties uz zvaigznēm, runās ar tiem cilvēkiem, kuru dēļ tā spīd katru gadu šajā dienā.

Varbūt viņi palūdz novērot un aizsargāt mūs tā, lai mums šķistu, ka viņi ir mūsu sargeņģeļi.

Es domāju, ka mana svecīte deg man un tiem cilvēkiem, kuri atdeva savu dzīvi par šo zemi.

Šajā vakarā visas sveces spīdēs tiks spoži, ka visi uz šīs zemes redzēs viens otra svecīti.

Paldies, svecīt, ka šovakar esi ar mums un sildī mūs, zinu, ka cilvēki, kuri izcīnījuši šo brīvību arī man, dzird mani tagad ... paldies un sirsnīgs sveiciens jums!

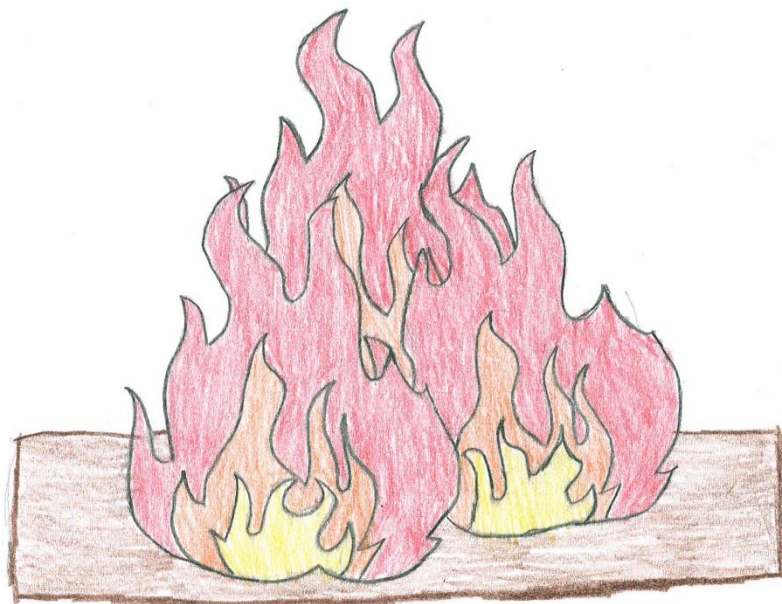
“Es rakstu par ...”

Uguņainā Jāņu nakts.

Šajā Jāņu naktī bija klusi un vientuļi, līdz vien kāds iemeta sērkociņu starp sašķeltajiem kokiem. Šīs liesmas cēlās un cēlās, līdz visi tuvie sanāca ap uguni un sasildījās. Līdz rītam visi dziedājuši un dejujuši, līdz kājas vairs nevar pakustēt. Pēc kāda laika visi sasēžas ap uguni un turpina dziedāt tautas dziesmas, šīs dziesmas viņiem dāvā spēku, drosmi un jautrību.

Un tad katru gadu radnieki, kaimiņi, draugi sanāk kopā un dzied, dejo un pat lec pāri ugunim Līgo vakarā. Kad vairākums cilvēku ir lekuši pāri ugunim, tad sākas lielais mielasts. Bet nākošajā dienā katrs var atcerēties tos labos momentus pagājušā vakara svētkos.

Es sēžu...

Es sēžu zilajās debesīs katru dienu un nakti. Vēroju visus, kas lēnām nāk pie manis un ātri paiet man garām. Viņi visi izskatās tik laimīgi, tik mirdzoši, tik priecīgi! Kāpēc es neesmu kā viņi? Es esmu tikai viens vientuļš, bēdīgs mākonītis, kurš vispār nav līdzīgs tiem dzīvespriecīgiem, saulainajiem.

Es sēžu zilajās debesīs. Vēroju skaisto, sulīgi zaļgano zāli. Zāle arī izskatās tik mirdzoši skaista un priecīga, un, ja viņu apspīd dzeltenais saules stariņš, viņa ar savu burvīgo skaistumu visus apžilbina! Atkal...Es domāju, kāpēc es tik mirdzoši un laimīgi neizskatos?

Es sēžu zilajās debesīs un vēroju. Šoreiz es vēroju garos, līksmos kokus. Koki izskatās ļoti miegaini. Pat, ja viņi ir miegaini, viņi tāpat ir ļoti līksmi. Žēl, ka es neesmu tāds, kad esmu tik miegains kā viņi.

Es sēžu zilajās debesīs un vēroju. Bet šoreiz viss ir savādāk! Es ieraugu caurspīdīgu peļķi un savu atspulgu tajā. Ak, šausmas! Es izskatos un jūtos labi. Tieši tajā brīnumainajā mirklī es sapratu, ka es nekad nejutīšos tik skaisti kā līksmie koki, mirdzošā zāle un saulainie cilvēki, bet es tāpat būšu tik līksms, brīnumaini skaists un mīksts, vienkārši savādāks nekā citi. Puķes un saulriets ir brīnumaini, un manā sirdī rodas apjausma, ka arī es esmu brīnumains!

Vasaras spožā saule

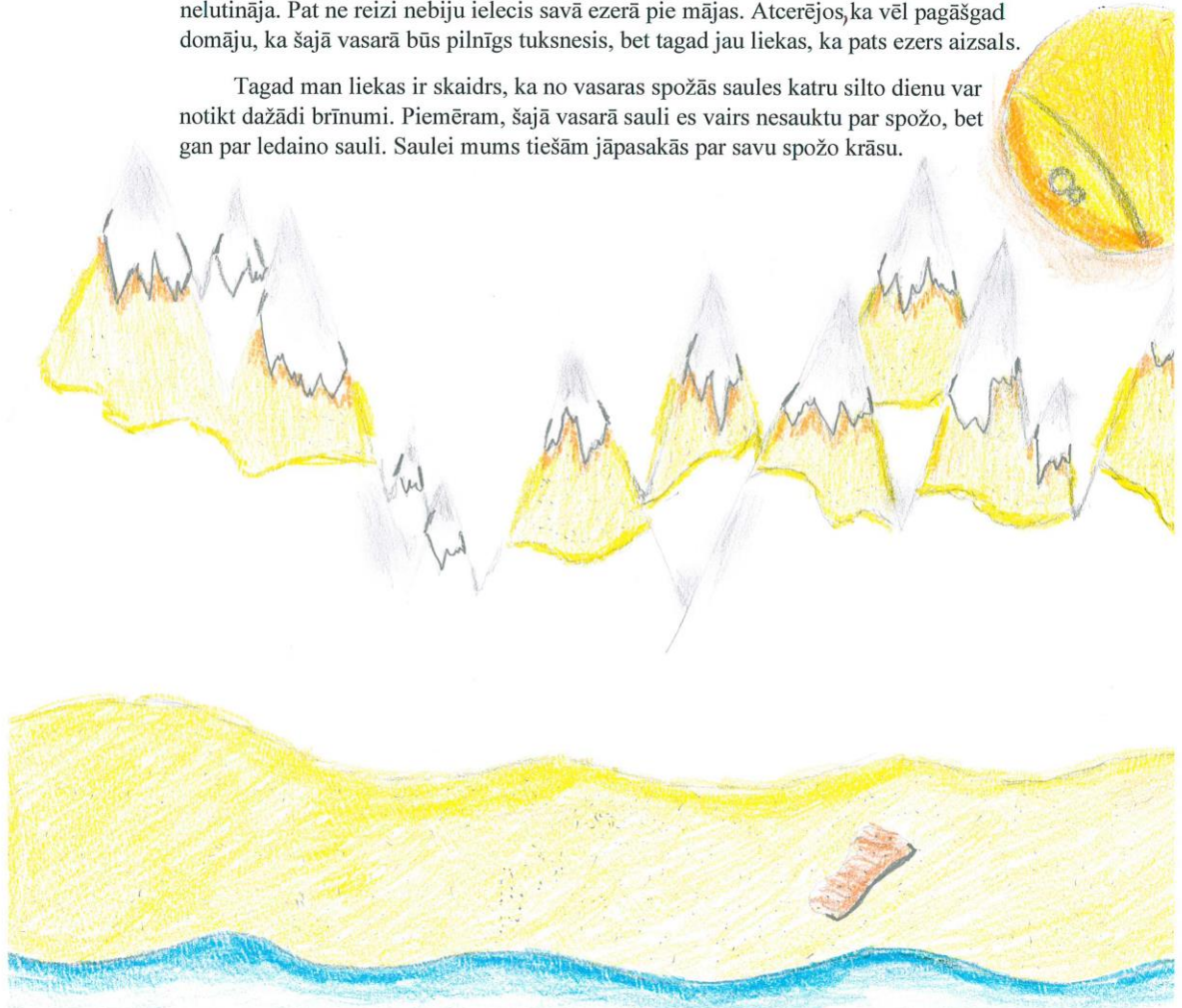
Katru gadu trīs mēnešus šī spožā saule mūs sasilina. Bet tieši šo vasaru saule mūs apspīdēs visvairāk. Neviens jau īstenībā nezina, vai tiešām tā būs, bet man, redzot sauli šai ziemā, lika domāt, vai vasarā saule nebūs vēl spožāka.

Pienāca vasara, un manas iedomas piepildījās. Saule bija ļoti spoža un dzeltena. Izgāju ārā, apgūlos zālē un iedomājos, kas notiktu, ja tāda saule pat neeksistētu? Visdrīzāk pat tādas siltās vasaras arī nebūtu. Vai pat diena eksistēs, es tiešām sāku šaubīties.

Pienāca atkal nākamā vasara, bet saule vēl nekur nebija pazudusi, tā tikai turpināja mūs apsildīt. Grādi tikai sāka kāpt uz augšu, un nu man jau likās, ka nākamvasar mums visur apkārt būs viens vienīgs tuksnesis.

Atkal pienāca nākamais gads un nākamā vasara. Šoreiz pat vispār saule mūs tā nelutināja. Pat ne reizi nebiju ielecis savā ezerā pie mājas. Atcerējos, ka vēl pagāšgad domāju, ka šajā vasarā būs pilnīgs tuksnesis, bet tagad jau liekas, ka pats ezers aizsals.

Tagad man liekas ir skaidrs, ka no vasaras spožās saules katru silto dienu var notikt dažādi brīnumi. Piemēram, šajā vasarā sauli es vairs nesauktu par spožo, bet gan par ledaino sauli. Saulei mums tiešām jāpasakās par savu spožo krāsu.

Marts

Ir marta rīts. Vilks dodas uz skolu. Ceļu šorīt ir pārklājis sniegs. Zem sniega ir vēl ledus. Kamēr vilks iet uz skolu, mēģinot nepaslīdēt, viņš ierauga kaut ko zaļu, viņš pieiet tuvāk un ierauga paslēpušo sniegpulkstenīti zem sniega.

Sniegpulkstenīte bija tik skaista, kad saulīte itkā iespīdēja sirsniņā. Ta vilks aizgāja uz skolu ar sniegpulkstenīti rokās un gredzenu pirkstā.

Kristaps Ronis

Ronītis

Jaukā dienā saulīte kā uguns bumba zilgan zilajās debesīs uzcēlās. Trīs nelāga zēni izdomājuši kaut kādu palaidnību, izdomājuši apmētāt nabaga ronīti. Ronīti apmētāja ar akmentiņiem, sīkiem, lieliem, cietiem. Ronītim nepatika, ka viņu apmētāja ar akmentiņiem. Tad ronītis nolēma savākt visus akmentiņus, lai viņu neapmētātu. Visu, visu garu nakti mazais, pūkainais ronītis vāca akmentiņus.

Nākamā dienā pārnākuši zēni vairs neredz, kur ir tie akmeņi. Mazais pūkainais ronītis atzinās, ka ir savācis visus akmeņus, un par to viņu stipri piekāva. Teicienā teikts neturi kameni azotē.

Viss mainīsies

Saule kā sarkana mārīte vakar noritēja, aizrāpoja un nozuda, lai šorīt atkal atnāktu, iznirtu no meža galotnēm pavisam cita, jauka un vēl nebijusi!

Aust rīts. Saule šodien spīdēs spoži un atdos savu siltumu zemei. Es ar to rēķinos. Drīz, jau rīt, ziemu nomainīs pavasaris. Sniegs un ledus, kas šobrīd ir kā tautu asaras, tās izkusīs un pārvērtīsies ūdens straumē. Tā aizkalos skumjas, bēdas, izmisumu un bailes. Naidis norims. Iesūksies zemē, spēcīnās to. Pārveidos it visu!

No zemes izsprauksies sniegpulkstenītis. Šis pavasara vēstnesis atnesīs cerību un mieru. Lai notiek! Lai notiek! Lai saulīte spīd un silda!

Mans skaistums

Man pieder skaistums, bet vai es viņu redzu sevī kā citi?

Es esmu taurenis un es zinu, ka esmu kaut kas, ko citi apbrīno. Es pats neredzu, cik skaists esmu, taču cilvēki mani redz un lūkojās manī, kā es būtu kāda zvaigzne tumšajās vasaras nakts debesīs. Tāpēc es jūtos skaists un zinu, cik brīnumains esmu. Tu pats arī neredzi sevi kā visi citi, bet tev arī pieder skaistums. Tev ir jājūtas apbrīnotam un skaistam pašam, tad tu ieraudzīsi sevi, kā citi redz tevi. Tu arī būsi kāda varavīksne pēc lietus. Kāda lidojoša zvaigzne drūmajā naktī, kāds saules stars aukstajā ziemā. Kāda puķe karstajā vasarā. Kāds taurenis, kas izkūpojis no kāpura. Tu būsi skaistākais, tu, pēc šaubām.

Mēs neesam vientuļi

Reiz dzīvoja gliemezis, par kuru smējās visi putni, jo tas bija ļoti lēns, neglīts un mazs. Gliemezis slēpās savā mājiņā un negribēja nevienu ne redzēt, ne dzirdēt. Viņš jūtās ļoti vientuļš, viņš jutās kā saule bez saviem stariem un kā putns bez spārniem. Kādu dienu gliemezis izdzirdēja stipru klauvējienu pa savu māju, viņš izlīda ārā, ieraudzīja pūci un teica: “Ko atnāci, arī pasmieties par mani? Man nav bail saki, ko gribi, un atstāj mani mierā!”

Pūce izbolīja acis un teica: “Es esmu pirmo reizi šajā mežā un gribēju pajautāt, kur atrodas leģendārais lielais ozols!”

Tad pūce noelsās un teica: “Huh... Ja tu ne no viena nebaidītos, tagad manu acu priekšā netrīcētu un neuztrauktos par to, ko saka citi, un dzīvotu tālāk, neskatīdamies ne uz ko!”

Pagriezies ar muguru pret gliemezi, pūce tam teica: “Vienmēr, kad esmu vientuļa, vectēvs man saka, lai paskatos uz sauli un padomāju, vai tā ir vientuļa.

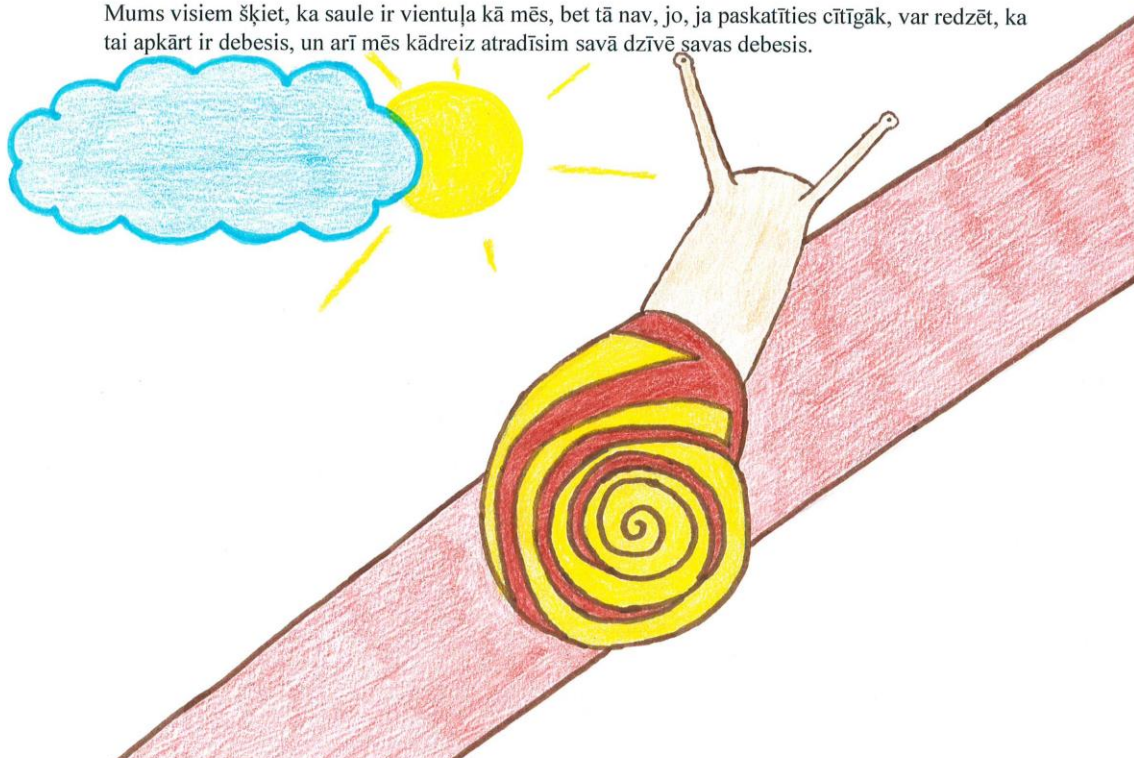
“Protams! Tā taču debesīs atrodas viena!”

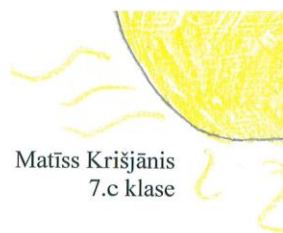
“Nav tiesa!”

“Kā nav tiesa?”

“Es arī tā domāju, bet mans vectēvs teica...”

Mums visiem šķiet, ka saule ir vientuļa kā mēs, bet tā nav, jo, ja paskatīties cītīgāk, var redzēt, ka tai apkārt ir debesis, un arī mēs kādreiz atradīsim savā dzīvē savas debesis.

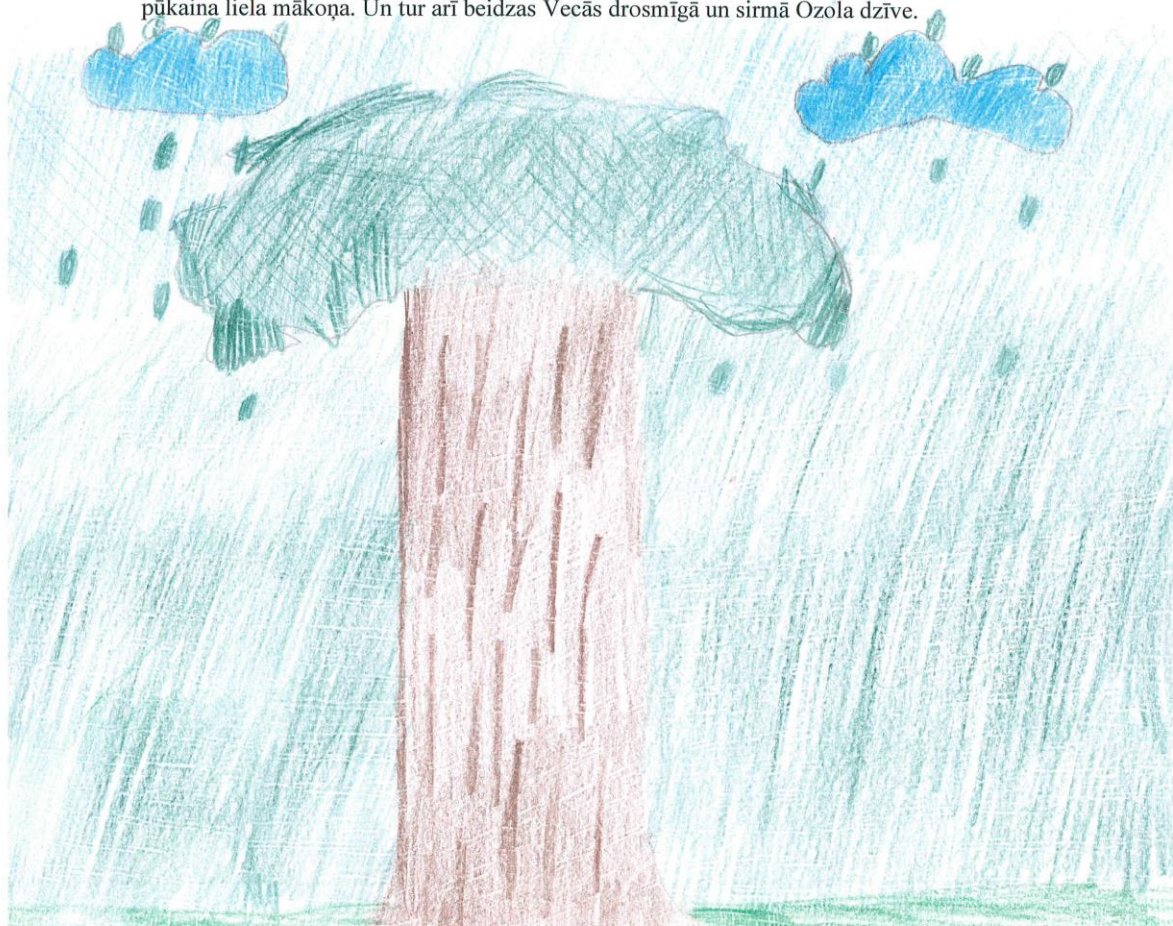
Matīss Krišjānis
7.c klase

Vecais Ozols

Kādā skaistā vasaras dienā tika iestādīts Mazais Ozols. Šis Ozols ir ka simbols visiem drosmīgajiem vīriem, kuri krituši karā, un, ja sākas vēl viens karš, tad šim Drosmīgajam Ozolam izaugs viena lapiņa par katru savas zemes kritušo aizstāvi.

Daudz gadi jau pagājuši kopš koka iestādīšanas, un lielais Ozols vienu dienu domāja par savām drosmīgajām lapām. Man ir tik ļoti skaistas un varonīgas lapas, lai visiem kritušajiem vieglas smiltis, Nodomāja stiprais Ozols.

Nākamajā rītā Sirmā Ozols uzzināja, ka viņš ir slimis no tās visas lielās, stiprās enerģijas, kuru tās visas Stipras lapas dod. Ozols izdomāja atvadīties no visām savām Vecajām lapām, un, kad Ozols nometa visas savas mīļas un stiprās lapas, tās lidoja uz augšu un nolaidās uz pūkaina liela mākoņa. Un tur arī beidzas Vecās drosmīgā un sirmā Ozola dzīve.

Cielavas sapņi

Cielava, manas domas tai iet līdzī it visur, arī augstu debesīs un zemu zem kokiem.

Cielava, starp mums tā ir kā brīvības un neatkarības simbols, kas ļauj mūsu domām celties gaisā, un lidot tālos plašumos.

Kad manas domas katru rītu kavējas pie tās skaistās dziesmas kā vecs sienas pulkstenis, kas visu laiku šit vienu minūti, es smaidu.

Kad sapņot sāk cilvēki, sapņos parādās gan koki, gan krūmi, gan putni, gan zvēri.

Cielava arī sapņo, par to, kā viņa lidinās starp cilvēkiem, kas to ciena un sveic, nevis nīst un nicina.

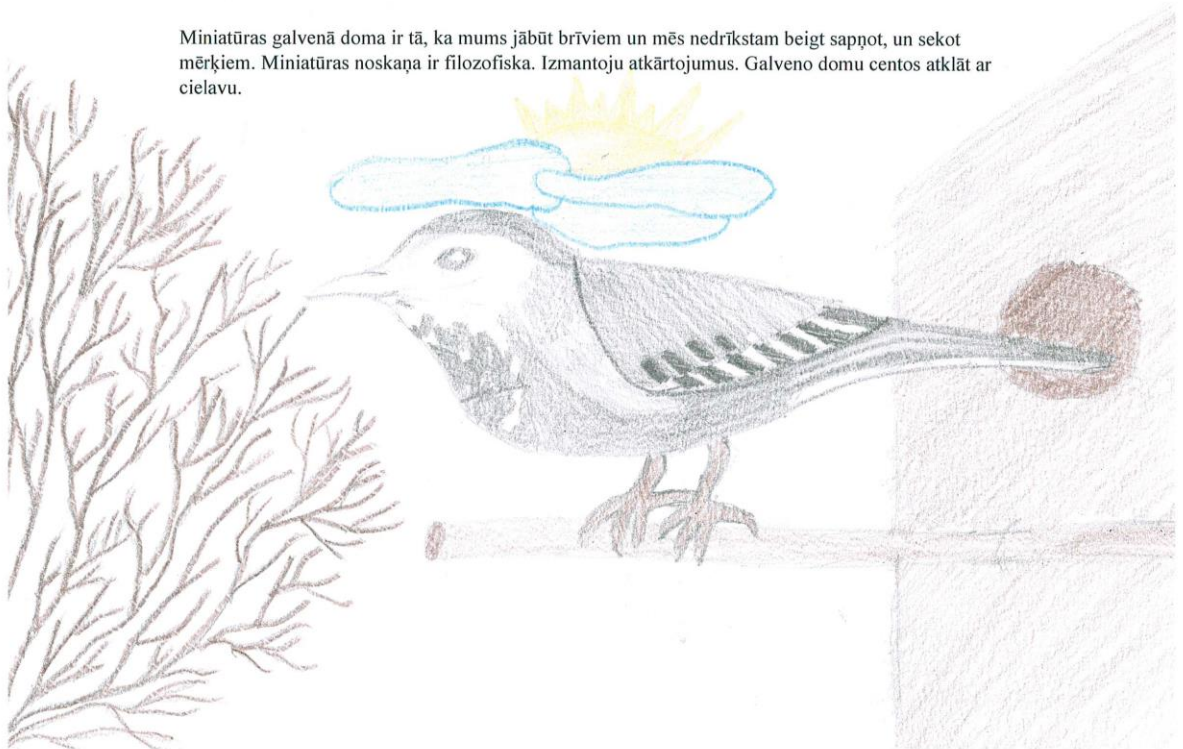
Jebkurš sapņo par ko jauku un skaistu, un, ja tas redzēto vēlas piepildīt, turas pie tā, līdz tas ir izdarīts.

Kad sapņo daba, sapņi apkārt kvēlot kvēlo kā liesma, kas iezagusies salmu gubā un neaprimst, līdz viss nav beidzies.

Ja kādam ir sapnis, kā cielavai, tas augs līdz izaugs, kā mēs pamostamies no saviem sapņiem un pamostoties, neatceroties to, ko bijām ļoti vēlējušies.

Šie sapņi atgriezīsies, es to zinu. Ja tu tiem ticēsi, tie iekļūs tavā sirdī kā saule, kas mūs sasilina, kad ir auksti.

Miniaturā galvenā doma ir tā, ka mums jābūt brīviem un mēs nedrīkstam beigt sapņot, un sekot mērķiem. Miniaturā noskaņa ir filozofiska. Izmantoju atkārtojumus. Galveno domu centos atklāt ar cielavu.

Mana Bērnība

Manas pirmās bērnības atmiņas saistās ar bērnudārzu, kur mēs kopā ar draugiem spēlējāmies smilšu kastē ar mantām. Bērnībā es biju mazs, smaidīgs puisītis ar blondiem, īsiem matiem un ar daudziem piena zobiņiem. Bērnībā man ļoti patika spēlēties ārā laukos ar saviem draugiem. Mēs spēlējām futbolu un vasarā braucām ar riteņiem peldēties uz ezeru. Visvairāk man patika braukāt ar riteņiem, jo parasti mēs rīkojām sacensības un braucām apkārt mājām, un taisījām paši savas trases. Man bija arī mans bērnības mīļākais apģērbs – melnas sporta bikses, melnas sporta kurpes un sarkans džemperis. Man vēl mājās ir saglabājies video, kā es šajās drēbēs esmu izgājis ar vecākiem ārā pagalmā, uzsēžos uz kvadracikla un braucu. Man no bērnības nav nevienu sliktu atmiņu. Bērnībā es visvairāk rotaļājos ar savu brālēnu, un viņš man bija labākais draugs. Viņš man ļoti bieži nāca pakal uz bērnudārzu, palīdzēja pildīt mājasdarbus, un mēs kopā skatījāmies multfilmās. Mana bērnība bija ļoti skaista un neaizmirstama, jo varēju izbaudīt katru brīdi.

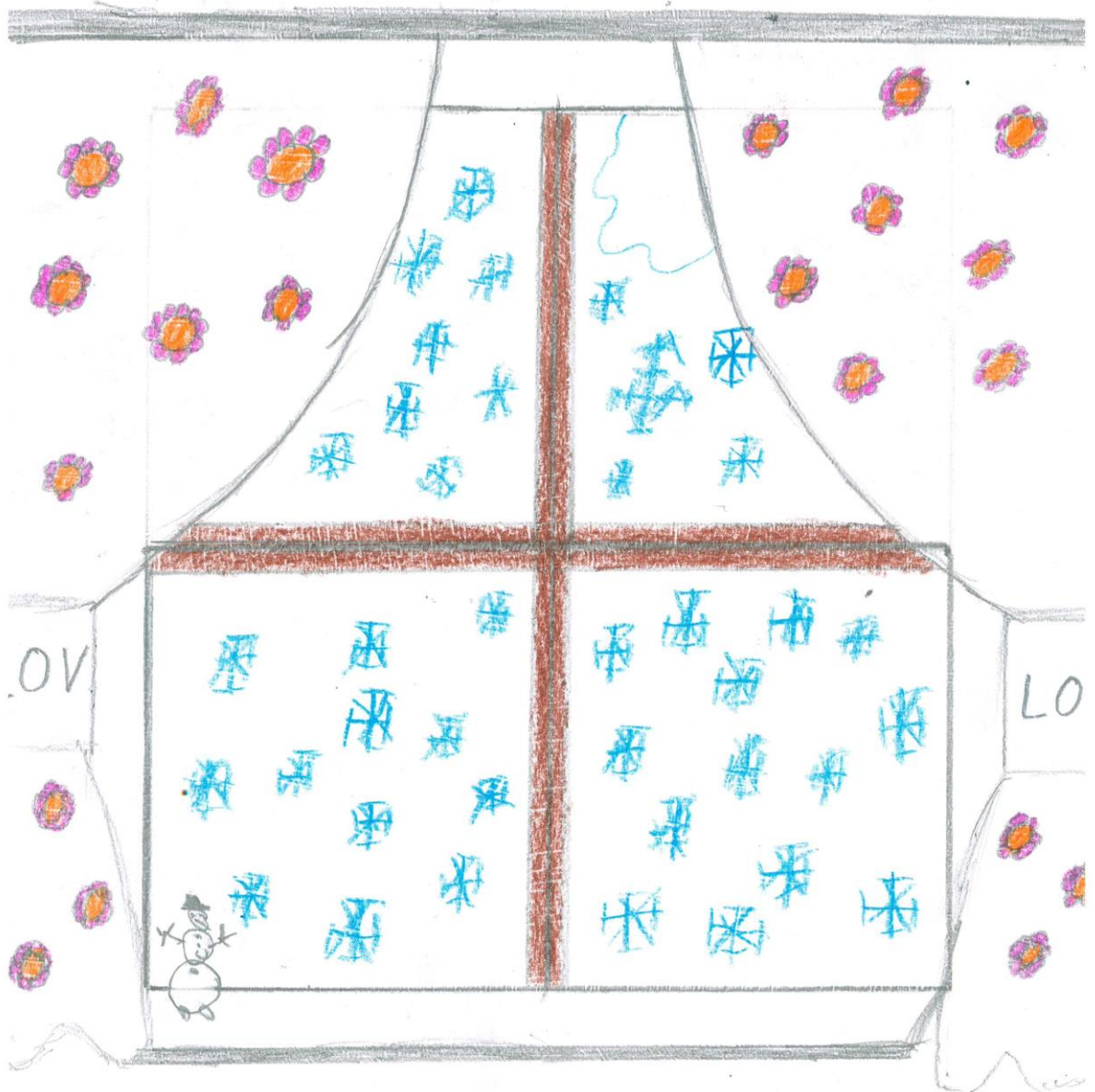
Viena balta roze

Šī viena balta roze tik skaista, balta ir. Tā tik balti, spīdumaini mirdz. Dvēsele tik tīra un sirds pilna mīlestības. Dāvā mīlestību un prieku visiem apkārt. Visi tai apkārt tik saka: "mīlestības vairāk nekā eņģelim." Bet tajā pašā laikā, man tās ir tik žēl. Sārtā samta roze, baltās rozēs tuvākais radnieks. Tā ļoti nejauka bija. Samta roze gribēja mainīties, jo dziļi sirdī baltāka par mirdzoši baltu sniedzīgu. Baltā roze samta rozi mīlēja no visas sirds. Kaut samta roze bija nejaukāka par velnu, tā vēlējās mainīties un laboties. Saņemoties mēs jeb kurš varam sasniegt to labāko. Saņemoties sārtā roze mainījās. Abām māsiņām bija atpakaļ šīs tīrās, baltās sirdis. Un beidzot mirdzošā, baltā roze un skaistā, sārtā samta roze, bija tikpat tuvas kā divi sārti saauguši kopā ķirsiši.

Par ziemu.

Ziema ir maģisks gada laiks. Man patīk, kad ārā ir skaidrs sals un krīt sniegs. Uz logiem parādās izdomāti zīmējumi. Kad viss kļūst balts, šķiet, ka jūs esat ziemas pasakā. Ziemā varat doties kamanās, slēpot, spēlēt sniega bumbas un izgatavot sniegavīrus. Kad ziema ārā ir ļoti auksti, sākuma jūs pat nevēlaties atstāt māju. Tomēr, kad jūs staigājat pa apsniugušu ielu un sniegs līksmi krakšķ zem kājām, jūsu sirds kļūst tik mierīga! Šajos laika apstākļos galvenais nav ilgi stāvēt vai skriet, vai braucēt, ragavām nav iespējams sasalt! Tāpēc es ziemu saucu par ziemu ka sporta mēnesi.

Puķu meita

Puķu meita bija izmisusi un nezināja, ko darīt. Viņa devās uz džungļiem, jo tur viņa nejutās vientuļi. Tad kādu skaistu un saulainu dienu viņa izdzirdēja tādu rēcošu skaņu. Viņa devās apskatīties, kas tas ir, un ieraudzīja skaistu, lielu un plēsīgu tīģeri.

Viņi nebija labi draugi sākumā, bet, iepazīstot viens otru, kļuva par labākajiem draugiem. Meitene kopā ar tīģeri devās arī medībās. Meitenei ļoti patika doties medībās, jo viņai likās, ka tas vairāk satuvina. Puķu meita jutās ļoti pasargāta tīģera klātbūtnē.

Pirms meitene pateica pašu svarīgāko, viņa uzdeva tīģerim vienu jautājumu: "Kāpēc tu mani neapēdi no paša sākuma, kad mani ieraudzīji?"

Tīģeris atbildēja: "Jo es zināju, ka varam viens otram palīdzēt." Tad meitene sacīja Tīģerim: "Nekad uz cilvēku neskaties pēc izskata, bet skaties, kas ir tā sirdī!"

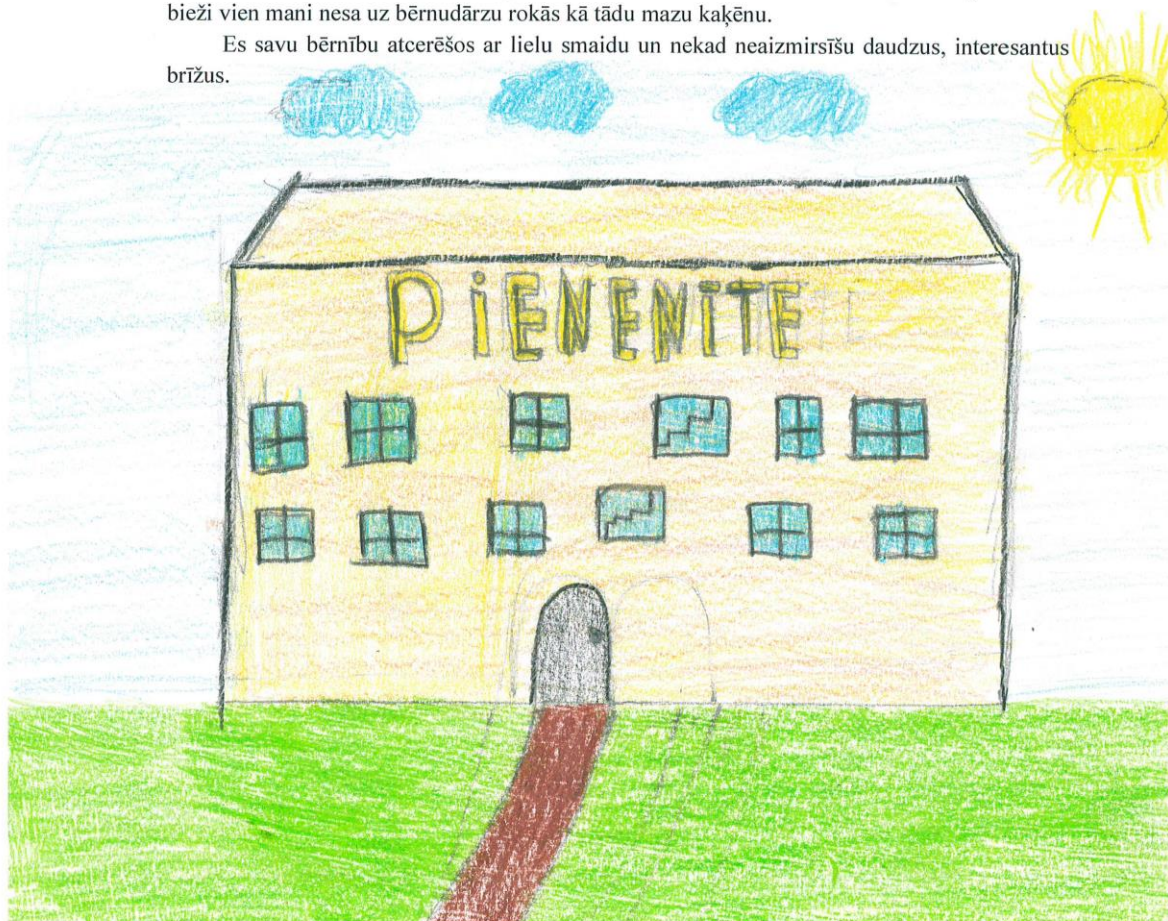
Mana bērnība

Bērnībā es biju mazs, smaidīgs puisītis ar blondu galviņu. Bērnībā man patika pavadīt laiku ar vectēvu un vecmamma. Mamma un tētis pa dienu strādāja, bet mani pieskatīja vectēvs un vecmamma. Viņiem pie mājas ir liels dārzs un pagalms, kas bija mans lielais rotaļu laukums. Tur bija arī liels, bet mīlīgs suns Argo, kurš bija mans draugs. Viņš visur gāja man līdzi. Argo arī mani pieskatīja, lai es nekur nenokļūtu lielajā pasaulē. Pie vecmamma un vectēva mana bērnība bija kā jauks piedzīvojums zem klajām, vasaras debesīm ar krāsainām puķēm un jaukām emocijām.

Šo bērnības daļu labi neatceros, bet man ir stāstīts, ka es neesot bijis liels staigātājs. Man nav patīcis ilgi staigāt, tāpēc bieži vien rāpos savos bērnu ratos un teicu, ka esmu noguris.

Kad sāku iet bērnudārzā, man uzradās jauni draugi. Man patika iet bērnudārzā. Tās bija kādu laiku kā manas otrās mājas ar saulainu nosaukumu "Pienenīte". Bērnudārzā katru dienu bija kaut kas jauns jādara. Man patika zīmēt un kaut ko veidot. Vienīgais man nepatika no rītiem agri celties un uz bērnudārzu iet kājām, kaut arī bērnudārzs ir netālu no manām mājām. Tētis bieži vien mani nesa uz bērnudārzu rokās kā tādu mazu kaķēnu.

Es savu bērnību atcerēšos ar lielu smaidu un nekad neaizmirsīšu daudzus, interesantus brīžus.

Daba

Daba ir ļoti skaista, visa ir tik daudz, ka pat nevar iedomāties. Puķes ir tik skaistas, ka pat acīm plakstiņi atsprāgst vaļā. Visvairāk man patīk koki, viņi vienmēr ir dažādi. Viņiem ir tik daudz veidi, visstiprākais ir ozols, viņš ir tik stiprs un vecs kā baznīcas kalps. Zāle ir tik svaiga, smaržīga. Kad nāsis sajūt svaigo zāli, es jūtos, it kā vasarā dārzā gulētu. Un skaistā saulīte spīdēja visur un sildīja visu, it kā tu būtu zem lielas, lielas vilnu segas. Kad vasara iet uz beigām, var jau sajūst vēso vēju, kas pūš sejā, var jau just, ka rudens ir klāt. Rudenī visiem lapu kokiem krīt oranžīgi sarkanas lapas, var sasmaržot sakaltušās lapas un pa nakti var klausīties stiprajā vējā un mazajā lietū. Kad es skatos pa logu, es iztēlojos, ka pilošās lāses uz loga ir mazi ūdenskritumiņi, kuros es peldu. Ziema ir tik auksta, ka lūpas paliek violetas kā mellenes. Sniegbalts sniegs kā baltas lapas. Mazi bērni ārā spēlējas, taisa sniega eņģeļus un pikojas. Pavasarī vari sajūst silto gaisu, kas plivina tavā sejā un, var dzirdēt putnu skaistās dziesmas. Pumpuri sāk augt lielāki, tie sāk ziedēt, tik krāsaini un lieli!

Miniatūra

Ziema

Ir skaista ziemas diena.Mežā ir pilnīgs klusums,tikai zem maniemi saļiem gurst sniegs. Brīžiem uzpūš viegls vējiņš. Pa labi - ēnas. Aļņi. Trīs stalti ragaiņi pavīd starp kokiem. Es apstājos-lai jau aizskrien. Sirds daudzās kaut kur kaklā. Uzpūš vējiņš, tīrās pāriet pār muguru, viņi aizskrēja tik tuvu...Jā, šeit ir viņu taka. Cauri vieglām pūkām, kas nosnigušas naktī, vīd jau agrāk iemītas pēdas.Šoreiz viņi te daudz.Laikam cituviet tie traucē...

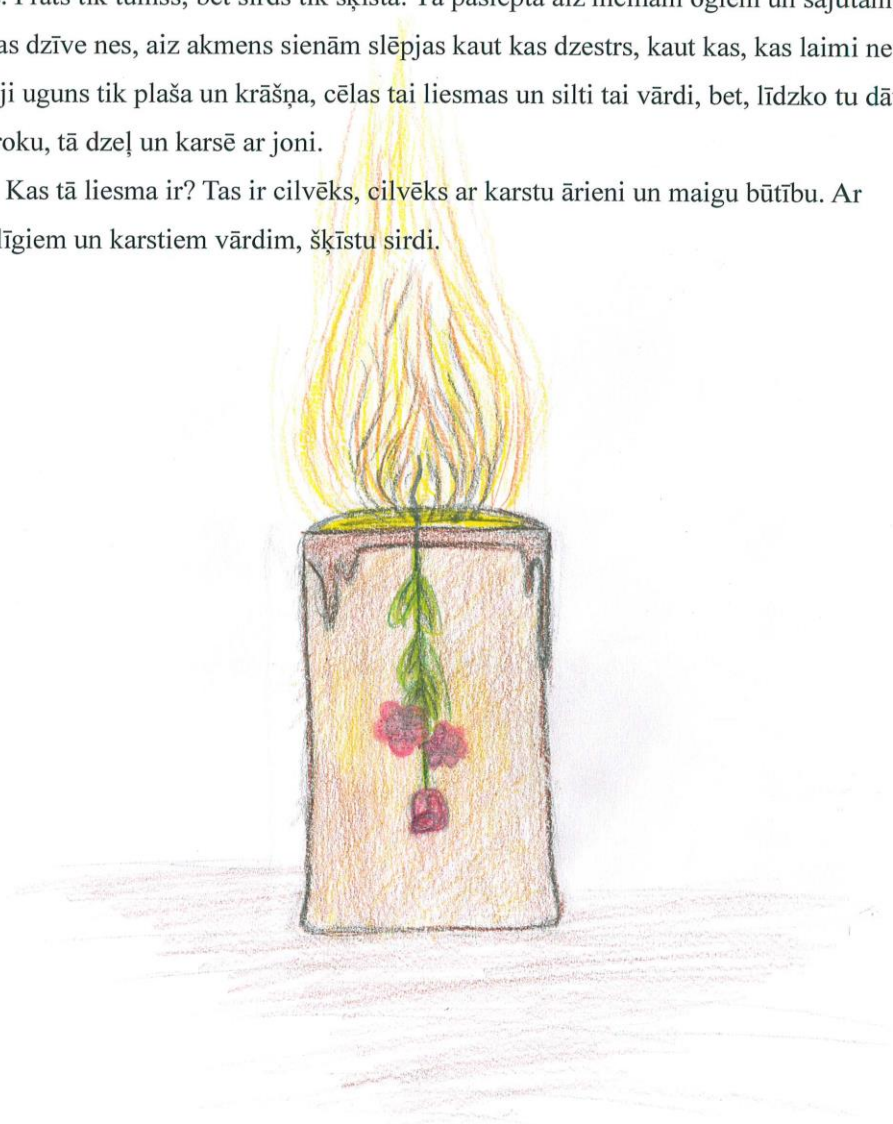

Sliktais Visumā

Tik skaista un karsta tā gaisma, bet līdsko tai pieej tuvāk, tā sāpina tevi. Kas tā ir? Tā vilinošā, bet bīstamā gaisma, tā, kas piekrāpj tevi un ievelk neapzināmā pasaulē.

Šī nezināmā pasaule, kas deg elles liesmās! Visi no tās baidās, jo tā barga kā sals. Prāts tik tumšs, bet sirds tik šķīsta. Tā paslēpta aiz melnām oglēm un sajūtām, kuras dzīve nes, aiz akmens sienām slēpjas kaut kas dzestrs, kaut kas, kas laimi nes. Ārēji uguns tik plaša un krāšņa, cēlas tai liesmas un silti tai vārdi, bet, līdsko tu dāvā tai roku, tā dzeļ un karsē ar joni.

Kas tā liesma ir? Tas ir cilvēks, cilvēks ar karstu ārieni un maigu būtību. Ar dzēlīgiem un karstiem vārdim, šķīstu sirdi.

Miniatūra par Pavasari

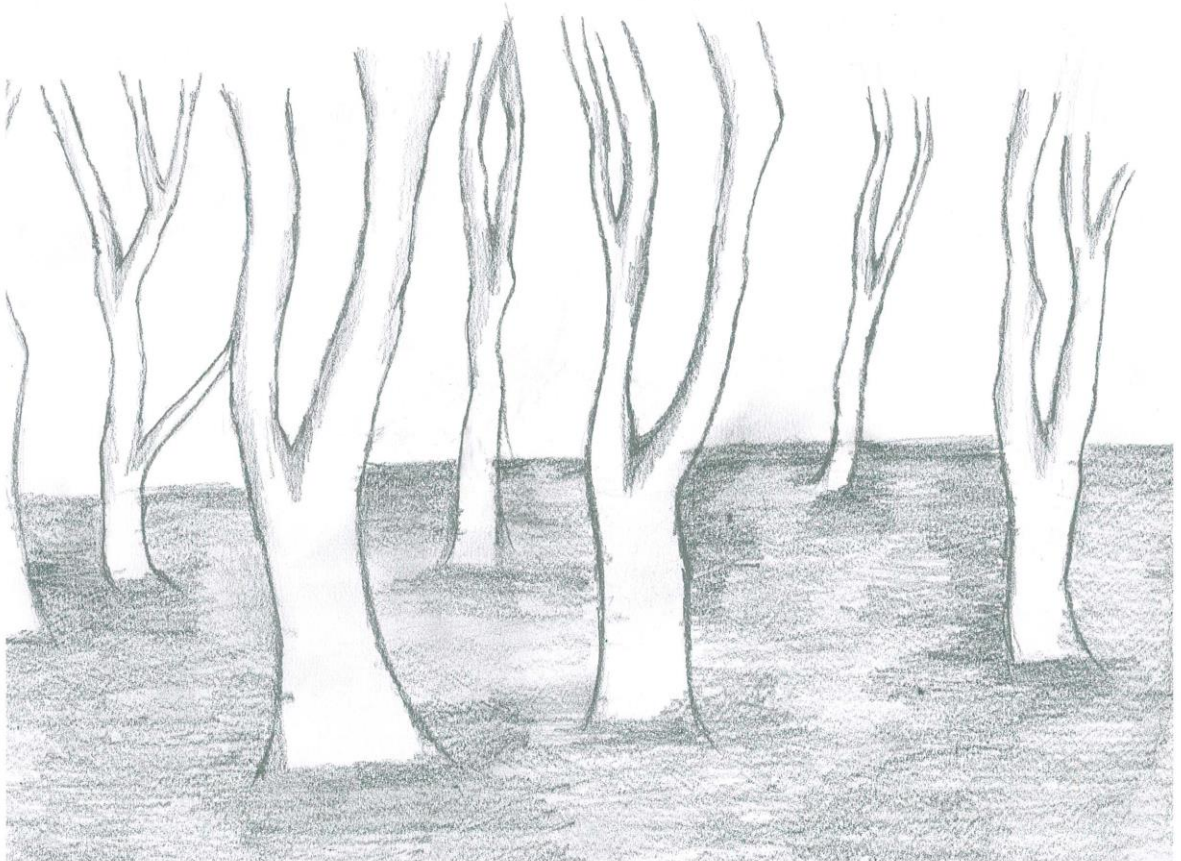
Ar katru dienu paliek siltāks. Tagad sniegs ir nokusis, un zemi klāj svaiga, zaļa zāle. Nepārtraukti pūš vējš, bet tas jau ir mīksts, silts, papildīts ar pirmo ziedu aromātu. Saule silda, un putni dzied koku zaros, kas atgriezušies no siltajām zemēm. Pumpuri ir pietūkuši un gatavojas pārvērsties jaunās lapās. Zied ķirši un aprikozes, raidot apkārt saldu aromātu. Drīz dārzi stāvēs kā baltā miglā.

Dienas kļūst garākas, laiks kļūst jauks. Maijs atnesīs pirmo pavasara pērkonu negaisu un lietusgāzi, kas piesātinās zemi ar dzīvinošu mitrumu. Pavasaris ir dabas mošanās un atjaunošanas laiks, pilns skaistuma un prieka.

Mežs

Pieceļoties no rīta, Paskaties, un viss, ko redzi ir mežs. Tas ir tik dzīvs pat lietainās dienās. Uzvelc mēteļi un kājās zābakus, un aši dodies uz mežu. Ieejot jūties tā, it kā iegājis pavisam citā pasaulē. Putni jau sagatavojuši koncertu, ejot to var dzirdēt. Tāda sajūta, ka koki visu apsargā kā vairogs. Paskatoties augšup uz kokiem, var redzēt, kā saulīte starp zariem spīd, tas ir tik skaisti, ka līdz vakaram varētu to vērot. Pēc kāda laika jau ir tik kluss, ka savus sirdspukstus var dzirdēt, tas dod vēl lielāku mieru. Pēc kāda laika atkal pavēro kokus, pēkšņi var redzēt, kā vējš tos šūpina, bet tie vienlga pret vēju cīnās. Nav vairs tik patīkami šeit būt. Apskatoties zem kājām, zāle šūpojas, drūmais laiks un vējš to jau ir noķēruši. Vējš jau matus plīvina, un cimdu mēģina plaukstām atņemt, Koki dara, ko spēj, lai visus pasargātu, un putni savu izrādi beiguši. Padodies, un negaiss jau tevi sagūstījis. Asaras kā lietus lāses pār vaigiem skrien. Pats kā vējš meklē meža izeju, bet tas ir kā labirints, saproti, ka mežs jau tevi ieslodzījis. Vienīgais, kas ir atlicis, ir gaidīt,

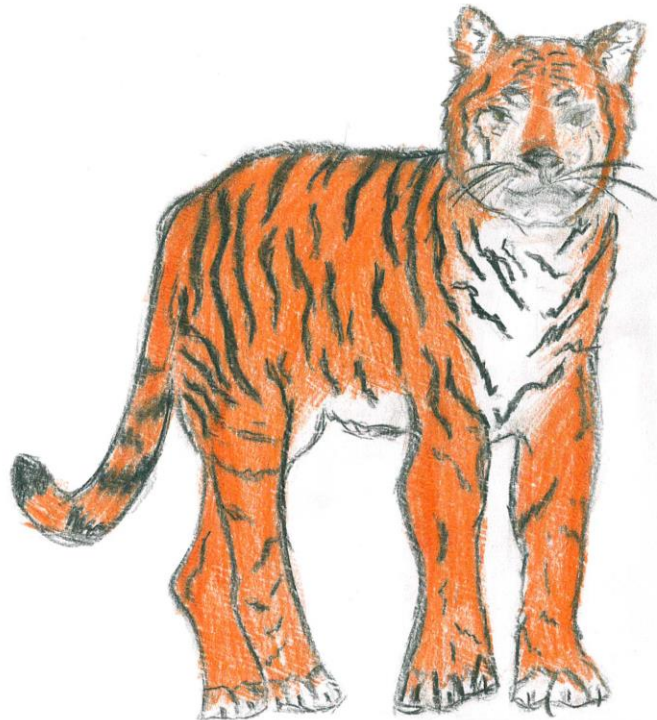

Skaistule vai zvērs?

Lietus mežs- tik lekns, tik dzīvs kā saules spožie stari. Lietus mežā mīt patiesi majestātiska būtne. Viņa ir alfa dzīvnieks džungļos un pamatota iemesla dēļ.

Viņa pārvietojas ar plūstošu graciozitāti, kurai nevar līdzināties neviens cits dzīvnieks. Viņas raibais mētelis ir saullēkta oranžs ar ogļu melnām svītrām, kas palīdz viņai saplūst ar saules gaismu, kas filtrējas caur koku galotnēm uz džungļu grīdu. Klusi ložņājot kā zibsnis, viņa var piezagties jebkurai radībai un nogalināt to ar vienu ķepas vilcienu. Viņa ir klusa kā spoks, lai gan viņas ķepas ir tikpat lielas kā apakštasītes. Kad tie ērkšķa formas nagi ieplīst tevī, viss ir beidzies. Viņa ir nemanāma kā pele sienā un kust krūmā kā izkausēts zelts atlietā. Kad viņa atrod labu slazda vietu, viņa slēpjas džungļu ēnās. Tad viņa gaida, kad upuris paies garām, visu vērojot ar savām spožajām acīm. Acis viņai kā pulēti dzintara akmeņi, izceļas pat tumšākajā nakts stundā. Kad parādās viņas mērķis, viņa uzbrūk ar savītu enerģiju, kas ir gan biedējoša, gan nežēlīga.

Tīģeriene- klejotājs, mednieks, virsotnes plēsējs. Skaistule vai zvērs? Dažreiz ir grūti pateikt, kurš ir kurš, tīģeriene vai lietus mežs.

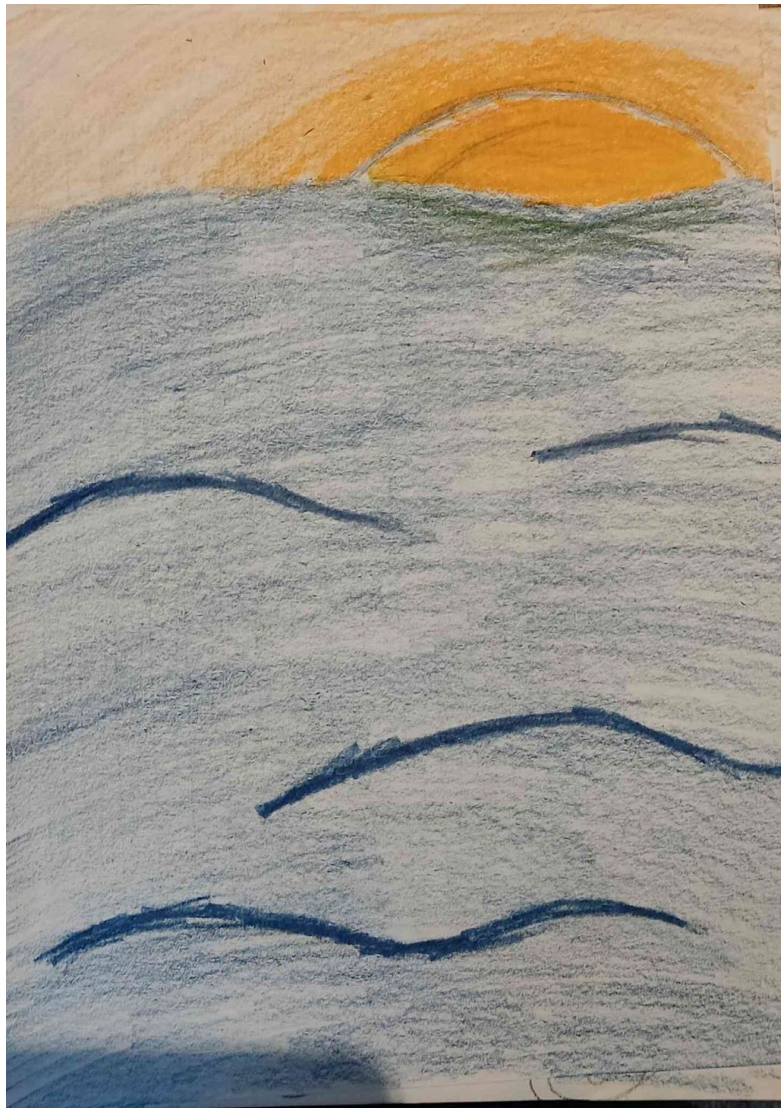

Jūras sapņi

Jūra sapņo par to, lai viss uz zemes ir labi, jo tagad ir karš starp Ukrainu un Krieviju, lai Krievija norimstas. Ja Krievija uzvarēs, tad varbūt tā ies karot ar citām valstīm. Jūra negribētu, lai cieš citi, jo Putins ir kā dēmons, kura dēļ cieš citi cilvēki, jo Putins grib tikai varu un varu. Šis sapnis Jūrai ir kā zelts, kas ir divstāvu mājas lielumā.

Jūra sapņo, kad atnāks vasara, lai bērni un pieauguši varētu nākt un peldēties viņā, kaut gan katru gadu viņā cilvēki peldas, pa rudeni, ziemu un pavasari tā sajūta aizmirstas, to sapni Jūra jau ilgu laiku ir īstenojusi, bet sapnis vēl ir.

Jūra sapņo, kad cilvēki beigs piesārņot to, jo, ja cilvēki jūru piesārņos, tad visi jūras iemītnieki nomirs, nevarēs peldēt, jo jūra izskatīsies kā viena milzīga miskaste. Šis sapnis jūrai ir par visu lielāks, jo mūsu, cilvēku, dēļ, mirst zivis, putni un citi jūras iemītnieki.

Mans “Alvas kļiedziens”

Mans "Alvas kliedziens"

Jau kopš mazotnes man ir stāstīts un mācīts par dzīves mērķiem. Tu piedzimsti, dažus pirmos gadus, kamēr esi vēl mazs, vari darīt visādas stulbības. Kad paliec vecāks, tevi sāk rāt un bārt, ja izdari kaut ko ne tā. Kad tu knapi iemācīsies staigāt, tiek aizsūtīts uz bērnudārzu. Labi, tam es varbūt piekrītu, bērnus jau no mazotnes vajag mācīt socializēties. Vēlāk tev ir jābūt vismaz 12 gadus, lai iegūtu nelielu izglītību. Ja gribi labāku dzīvi- ej un mācies vēl vismaz 5 gadus. Tad tev ir paredzēts atrast standarta darbu no 9 līdz 17, vīru, un tā dzīvot visu atlikušo dzīvi. Rutīna. Vecumdienās sēdēt krēslā, adīt. Un tad nomirt.

Kāpēc ļoti lielai daļai cilvēku ir iestāstīts, ka tas ir normāli? Gan jau ka katrs pusaudzis savos padsmīt gados kaut reizi ir ko tādu iedomājies. Bet nu es noteikti negribu tādu dzīvi. Ja jau es esmu piedzimis, tad tas nav tāpēc, lai lielāko savas dzīves daļu darītu vienu un to pašu. Es gribu piedzīvojumus. Ceļot, izbaudīt daudz un dažādas lietas, izmēģināt kaut ko neparastu. Pasaulē ir tik daudz un dažādas neatklātas, interesantas, apbrīnojamas lietas. Kam tad tās visas ir paredzētas, ja mēs nevaram viņas izbaudīt? Ja mēs (pieaugušie) varam atļauties vienu brīvu mēnesi gadā? Te arī manas domas sāk saistīties ar naudu. Kurš izdomāja, ka papīršiem būs tik liela vērtība? Kur palika "visi cilvēki ir vienādi?" Jā, es saprotu, ka daži cilvēki strādā smagāk, lai daudz ko iegūtu, bet ļoti liela daļa arī savu īpašumu iegūst negodīgi.

Protams, pašlaik izglītības sistēmas ir uzlabojušās, taču es neredzu jēgu dažām lietām. Es saprotu, ka visa zinātne attīstās ļoti ātri un tā, bet mums skolās māca daudz lietas, kuras mēs nekad neizmantosim. Labāk varēja mums mācīt to, kas mūs gaida sagaida kā pieaugušos, nevis kā pierādīt, ka trijstūris ir trijstūris. Kā arī es uzskatu, ka mūsdienu bērni ir ļoti izlaisti. Īpaši zēni. Viņi ir kļuvuši bezkaunīgi, nejauki, neaudzināti. Pēc tā, ko man mamma ir stāstījusi par savu jaunību, man liekas, ka pirms 30 gadiem dzīvoja pavisam savādāki puīši. Bet nu es uzskatu, ka jauniešiem ir vairāk jālasa, jāanalizē, jādomā ar savu galvu, jāveido savi viedokļi. Varbūt tāpēc arī daudzi ir gatavi samierināties ar manis iepriekš aprakstīto dzīvi. Viņiem vienkārši gandrīz nekas nerūp.

Jā, es atvēlēšu vēl vienu, veselu nodaļu grāmatām. Svarīgākais jautājums, uz kuru es pašlaik gribētu dabūt atbildi, ir "kāpēc tik daudziem nepatīk lasīt?" Es to joprojām neesmu sapratusi. Es redzu tikai pārsvarā plusus grāmatu lasīšanai- palielinās vārdu krājums, uzzini jaunus vārdus, izglītojoši, un svarīgākais – tu vari izdzīvot tūkstošiem dzīvju caur grāmatām. Bet tā ir katra paša brīva izvēle- dzīvot vienu garlaicīgu dzīvi vai izglītot sevi visā mūžā garumā. Tagad mēs nonācām pie vienīgā mīnusa, kuru es saskatu saistībā ar grāmatām. Pārāk augstas gaidas, vēlmes. Tas ir, es sagaidu pārāk daudz no dzīves. Kaut vai tā pati mīlestība. Es zinu, ka nekad mūžā nepiedzīvošu ko tādu, kas ir aprakstīts grāmatās. Taču es esmu gatava sadzīvot ar šīm domām un augstajām ekspektācijām, lai turpinātu uz izbaudītu grāmatas.

Laikam, ka pēdējā rindkopa par grāmatām ir vismazāk attiecināma un "alvas kliedzienu", taču tas savā ziņā ir mans viedoklis par lasīšanu- mūsdienās cilvēki to nenovērtē. Es šādi varētu filozofēt stundām ilgi par daudz un dažādām lietām. Es izvēlējos rakstīt tieši par šo tēmu, jo man savā ziņā ir bail pavadīt savu atlikušo dzīvi garlaicīgi, rutīnā, neko nepiedzīvojot.

Mans “ Alvas kļiedziens”.

Un tonakt es tā arī neaizmigu. Tas bija tik skaļš kļiedziens, ko sadzirdēju tikai es. Pirmdiena. Nedēļas sākums. Es sēžu pie galda un kaut ko zīmēju. Kad piezvana tētis, visa pasaule sabrūk.

Pēc gada atkal tas pats, bet sāp jau nedaudz mazāk.

Pēc mēneša vēl viens kritiens zemāk, bet sāp atkal mazāk.

Trīs gadi, trīs etapi, trīs pakāpieni, kas ir bijuši paši grūtākie manā dzīvē. Zaudēt cilvēkus. Kad tu redzi to filmās, nav nekas traks, bet kad tu sajūti to pats, liekas, ka sadalies molekulās.

Pirmais pakāpiens bija pats grūtākais, vēl projām ir un lēns. Tās bija rētas, kuras tu ieraudzīji tikai pēc kritiena, jo pirms tam smadzenēm bija paš aizsardzība reflekss, kas visu bloķēja.

Otrs pakāpiens jau bija vieglāks, jo pieredze jau bija. Bet jaunas rētas tāpat parādās.

Trešais, protams, atkal sāpēja mazāk, bet bez jaunām rētām es nepaliku.

Gribas kliegt katru dienu, katru stundu, katru minūti, bet ko tad par tevi padomās citi draugi, pazīstamie. Ir tik grūti nenobraukt un turēties kopā.

Un atkal mēs esam pie tās nakts, kad tu guli savās domās un sudraba asaras tik līst pašas savā nodabā. Un tā katra nakti tu guli ar lieliem caurumiem sirdī.

Šajos trīs gados mana dzīve iet bojā, un es tikai kļiedzu sevī kā alva, un visi kristāli, kas bija kā sāls, bira virsū manām nesadzijušām rētām.

Tā gadās, un ar to nevar neko padarīt.

Mans "Alvas kliedziens"

Šodien ir pirmdiena. Mana nemīļākā diena. Kad 6.50 noskanēja modinātājs, es negribēju tam ticēt. Es gribēju ietīties savā segā un pazust, kaut uz pusstundu, kamēr mamma aizbrauca uz darbu, lai tikai neietu uz to briesmīgo bioloģiju. Bet segā vēl neviens nav pazudis, vismaz ne manā, un mamma par mani vēl ne reizi nav aizmirsusi, tādēļ nācās iet uz skolu. Kaut arī bioloģija man šķita garlaicīga, bet es atradu sev nodarbi – es atbrīvoju savu mapi ar veciem darbiem uz papīra. Es tos saplēsu mazos gabalos, un iebāzu maisā, tā es veidošu sev spilvenu bioloģijas stundām. Ceru, ka tas sanāks.

Otrdiena. Garā diena, kā arī visas citas. Bet otrdiena ir pilnībā ciešam. Vienīgā sliktā lieta otrdien ir tas, ka tā nav piektdiena. Datorikā ir tikai kaut kas jāpadara datorā, ko saka skolotāja, literatūrā radošais darbs, angļu valodā nav nekas tāds, ko nevarētu izciest, tikai pirms stundas jāizpilda mājasdarbs, un fizika, tā ir tā pati matemātika, bet ar jautrāku skolotāju, patīkamāku klasi un kalkulatoriem.

Trešdien ir vislabākā diena nedēļā, atskaitot divas matemātikas. Pagājušajā stundā skolotāja apsoliya visai klasei, ka viņa uzdos mājasdarbus, bet nekad to neierakstīs e-klasē. Kā lai es atceros trešdien to, ko viņa uzdeva piektdien?!? Man ne pārāk patīk matemātikas skolotāja, kaut arī ir redzams, ka viņa mēģina iepatīkties klasei. Lielākoties viņai sanāca iepatīkties meitenēm, bet daļai puisi nē. Kaut arī es matemātikā saprotu visu, ko vajag, bet man tāpat tā nepatīk. Bet trešdien ir šūšana, kas patīk visiem, un vēsture, kur darbība ir minimāla.

Ceturtdiena ir īsākā diena šonedēļ, jo ķīmijas skolotāja nav skolā, un līdz aprīļa beigām arī nebūs. Protams, visa klase par to bija ļoti apbēdināta, jo kā tad mēs visi izdzīvosim bez mūsu mīļākā priekšmeta ķīmijas, mēs taču visi vēlamies zināt nātrija magnija nitrātskabjuzdalījuma zils zaļš trijstūris trešās pakāpes hlorīda sāls formulu 3 valodās. To visi ļoti labi saprot. Jautri šodien bija arī tas, ka mēs ar visu klasi gājām "pārgājienā." Bija jāsadarbojas grupās pa 4, un telefonā jāielādē lietotne, kura ik pēc kādas distances uzdod viktorīnas jautājumus, šoreiz tēma bija olimpiskās spēles. Jautrākais brīdis par to bija tad, kad Dzenis, mans draugs, izmantoja mājienu jautājumā par to, kāda piena izgatavošanā izmanto vismazāk resursu – sojas, auzu vai mandeļu. Mājiens pateica viņam priekšā divus vārdus: "mazi rieksti," it kā viņam būtu mazi rieksti jo viņš prasa palīdzību tik vieglā jautājumā.

Un visbeidzot piektdiena. Tā vēlamā balva un brīvības sajūta kuras dēļ ir vērts pārvarēt pirmdienas slinkumu un negribu, un otrdienas nogurumu. Tāda kā pusbrīvdiena, kas brīvajā laikā ļauj nodarboties ar saviem vaļaspriekiem, nevis mājasdarbiem, pat nerunājot par to, ka pēc piektdienas ir vēl divas pilnvērtīgas brīvdienas.

Žēl, ka piektdiena no pirmdienas ir tik tālu, bet pirmdiena no piektdienas ir tik tuvu...

Mans alvas klieziens

Kā jau visus arī mani katru gadu uz mācību gada beigām pārņem bailes, ka nepabeigšu skolu. Šogad tās ir lielākas kā jebkad. Nevaru vairs to izturēt. Bail, ka kļūšu par izsmieklu saviem klases biedriem. Man pietiek ar to, kas notiek šobrīd. Negribu, lai tas pasliktinās. Gribu, lai tas viss beidzas. Mēģinu sakārtot savu dzīvi, saliekot to pa plauktiņiem, bet nekas nesanāk. Manas atzīmes kļūst sliktākas ar katru dienu.

Vairs nav tuvu draugu, kam uzticēties. Kad iegūstu kādu draugu, kāds to atņem un beigu beigās vainīga tomēr palieku es. Saprotu, ka tā nav mana vaina, bet cilvēki man ir tik daudz teikuši, ka es par daudz rakņājos savā pagātnē. Beidzot man pašai arī tā sāk likties. Bet es nevaru aizmirst savu pagātņi, es nevaru to palaist. Man vienkārši nesanāk, lai kā es mēģinu. Pagātnes kļūdas un vilšanās mani aizvien pārņem. Man liekas smieklīgi, kad visi saka, ka es dzīvoju pagātnē. Viņi atgādina man laikus, kad biju viņiem tuva. Cenšos to aizmirst, jo man tas liekas nepatīkami, bet citi man to visu laiku atgādina. Beigās es esmu tā kura ar viņu apsēsta, jo vienreiz nosaucu VIŅA vārdu.

Negribas noņemties ar apvainošanas, bet iztikt bez tā nevar. Tikai manu matu dēl cilvēki mani sauc par lezbi. Cilvēki smejas par manu mentālo stāvokli, interesēm, izskatu, orientāciju, iepriekšējām attiecībām. Neko nevienam nedrīkstu teikt, jo tad to uzzinās visa klase. Vēl joprojām nesaprotu, kāpēc kāds iebilst, kad es pārku rotaļlietas. Manuprāt, labāk lai es pārku rotaļlietas nekā melleņu garšas plaušu vēzi. Un cilvēki vēl domā, ka tas ir “kruta”.

Man tas viss ir apnicis, es gribu lai tas viss ātrāk beidzas! Vai tas ir slikti?

Mans “Alvas kliedziens”

Mans Alvas kliedziens... Kas tas tāds ir...? Vai tā ir mana dvēsele? Vai mana balss, kas sauc pēc palīdzības dienām un naktīm? Nē. Es zinu, kas tas ir. Mans Alvas kliedziens ir mana dzīve un būtība, kas meklē piedzīvojumus šajā drūmajā pasaules nostūrī. Tas ir mans ķermenis, kas alkst pēc būšanas dzīves un dzīvības izjušanas. Es esmu iesprostots dziļi savā sirdī kā viltnieks, kas iesprostots dziļi ventilācijas dzīlēs, pašos tumšākajos nostūros, gaidot un alkstot pēc savas būtības atklāšanas citām zemiskajām būtnēm. Bet kā, lai to izdara? Kāpēc man jāslēpj sava īstā būtība? Un atbilde ir... Lai nesāktos karš un bads. Tā būtu jauna ēna pasaulē. Jauns gadsimts cilvēku dzīvēs. Sāktos karaļu valdīšana, un es būtu varenākais no tiem. Kāpēc? Kāpēc, Filip? Vai tad citas būtnes nevar būt varenākas par tevi? Nē... Tas nav iespējams... Tas neesmu es, kurš vēlas kļūt par visvarenāko no varenajiem. Tā ir mana būtība, kura mani tādu padara. Tā būs izlīdusi no sirds dziļumiem un nevarēs noturēties, darot ko citu kā vien tiecoties valdāt pār visām nenožīmīgajām dzīvītēm. Šī katastrofa drīz beigtos.. Aizveriet savu sirdi un slēpieties starp mums, nomales būtnēm. Tā arī neatklājiet to gaismu tuneļa galā, neradot vēl lielāku un briesmīgāku globālo, planetāro, universālo katastrofu. Noslēpjot savu būtību, es pazaudēju savu mieru. Bet galu galā šis ir mans “Alvas kliedziens”.

Mans "Alvas kliedziens"

Ir 2022. gada pavasaris, un man ir iedota šī līniju lapiņa, lai es uz viņas uzrakstītu savu "Alvas kliedzienu". Cik es sapratu alvas kliedziens ir sauciens pēc palīdzības, tādēļ uz šīs lapiņas uzrakstīšu visu, kas man riebjas.

Ir tik daudz ko teikt, pat nezinu ar ko sākt. Man vienmēr ir nepaticis dalīt savu istabu ar savu brāli, bet pie tā es jau esmu pieradusi. Visvairāk man riebjas atnākot mājās ieraudzīt viņu pie kopējā TV spēlējot savas videospēlītes. Viņš iet devītajā klasē un kaut kādā veidā vienmēr mājās ir ātrāk par mani. Tā vien šķiet, ka viņš nogaida to brīdi kad atnāku mājās un tikai tad sāk spēlēt videospēlītes. Es kā normāls cilvēks, atnākot mājās, gribu, ēdot pelmeņus, paskatīties TV, bet es to nevaru, jo redz puisītis jau spēlē spēlītes.

Vēl viena lieta, kas man riebjas, ir dažreiz manu draudzeņu rīcības. Man riebjas, ka manas draudzenes cenšas kontrolēt ar ko es draudzējos, vai ko es daru, vai kur es apsēžos. Itkā viņas nevarētu bez manis iztikt, vai itkā viņas būtu manas noteicējas. Dažreiz es prātoju, vai nebūtu vieglāk būt vienai, bet vienmēr atgriežos pie fakta, ka ar draudzenēm ir labāk.

Kāpēc skolotāji mīl uzdot radošos un grupu darbus. Nopietni?! Es nesaprotu, kāpēc ir jāuzdod, kaut kādi grupu darbi, kuri vēl klases priekšā jāprezentē. Vai tiešām skolotājiem nav ko darīt? Baigi negribas sevi apkaunot. Vēl sliktāk ir tad, kad tevi iedala briesmīgā grupā, tad vispār var iet atstiept kājas.

Dažreiz šķiet, ka skolotāji izbauda spīdzināt bērnus, jo viena lieta, ka es ienīstu no visas sirds, ir vasaras lasīšana. Tev iedod sarakstu ar kaut kādām četrām vecām, latviešu grāmatām kuras tev ir jāizlasa līdz vasaras beigām. Itkā laika ir pietiekami daudz, bet tās grāmatas vienmēr ir diezgan garlaicīgas, un es nekad viņas neizlasu. Vai tiešām skolotājiem šķiet, ka man vasarā darīt nav ko? Vismaz varēja ļaut pašiem izvēlēties kādas grāmatas lasīt.

Protams, ir arī lietas, kas man patīk, piemēram, tie stulbie joki, kurus stāsta klases čaļi. Tie vienmēr uzlabo garastāvokli. Arī manas draudzenes un visa tā tizlošanās skolā. Dažreiz liekas, ka dienas vidus un vēli vakari ir labākās dienas daļas. Īsti nezinu kāpēc. Būšu es kā visi citi un teikšu, ka brīvdienas ir labākas par darbadienām. Lai arī cik jautri neietu skolā, brīvdienās ir labāk. Diemžēl brīvdienās parasti ir sliktāks laiks nekā darbadienās, tas man tiešām nepatīk.

Nu laikam būšu pateikusi un izkratījusi sirdi pietiekami. Un, skolotāj, lūdzu neuzdodiet uz vasaru lasīt vecas, latviešu grāmatas. Iedodiet kaut ko interesantu!

Mans ‘Alvas kļiedziens’

Nezinu, kas tieši man bija jārausta un pat neesmu pārliecināta, ka pareizi sapratu nosaukumu. Tomēr pēc četrdesmit minūšu garām pārdomām nonācu pie secinājuma, ka es esmu šausmīgi kluss un nepamanāms cilvēks, par ko pārliecinājos literatūras stundā, kad dzirdēju klasesbiedru domas par mani.

Secinājums mani noveda līdz domai, kā man varbūt ‘Alvas kļiedziens’, ja to aprausta, kā skaļu troksni un man pat bail uzsākt ar kādu sarunu. Beigās izdomāju, ka mans ‘Alvas kļiedziens’ varētu būt mani mati, jo domāju, no tā ir vienīga lieta, ko manī būtu grūti pamainīt.

Pirmo reizi, tos nokrāsoju, kad man bija vienpadsmit, varbūt pat agrāk, tad, protams, nokrāsoti bija tikai matu gali, tomēr krāsa bija spilgti zaļa, vecākiem nepatika. Divpadsmit gadīga es, izdomāju, ka vajag matus izbalināt un nākamo mēnesi staigāju ar pretīgi zaļgano galvu, man drīz apnika garie mati un es tos apgriezu. Divtūkstoš divdesmitajā gadā, ja nemaldos, tieši Ziemassvētku vakarā, jau mājās es tos apgriezu vēlreiz.

Tajā brīdī nezināju, kādēļ to izdarīju. Pavasarī, vasarā un visus nākošos gadus mani mati pastāvīgi maina krāsu, vienīgās krāsas, kurās es neesmu nokrāsojusi ir dzeltena un rozā, neplānoju to darīt.

Rakstot šo visu, man pieleca, tas, ka krāsoju matus es tamdēļ, lai kļūtu kaut cik pamanāma, jo manas prasmes sarunāties ar cilvēkiem ir pazudušas pa pēdējiem trim gadiem manas dzīves.

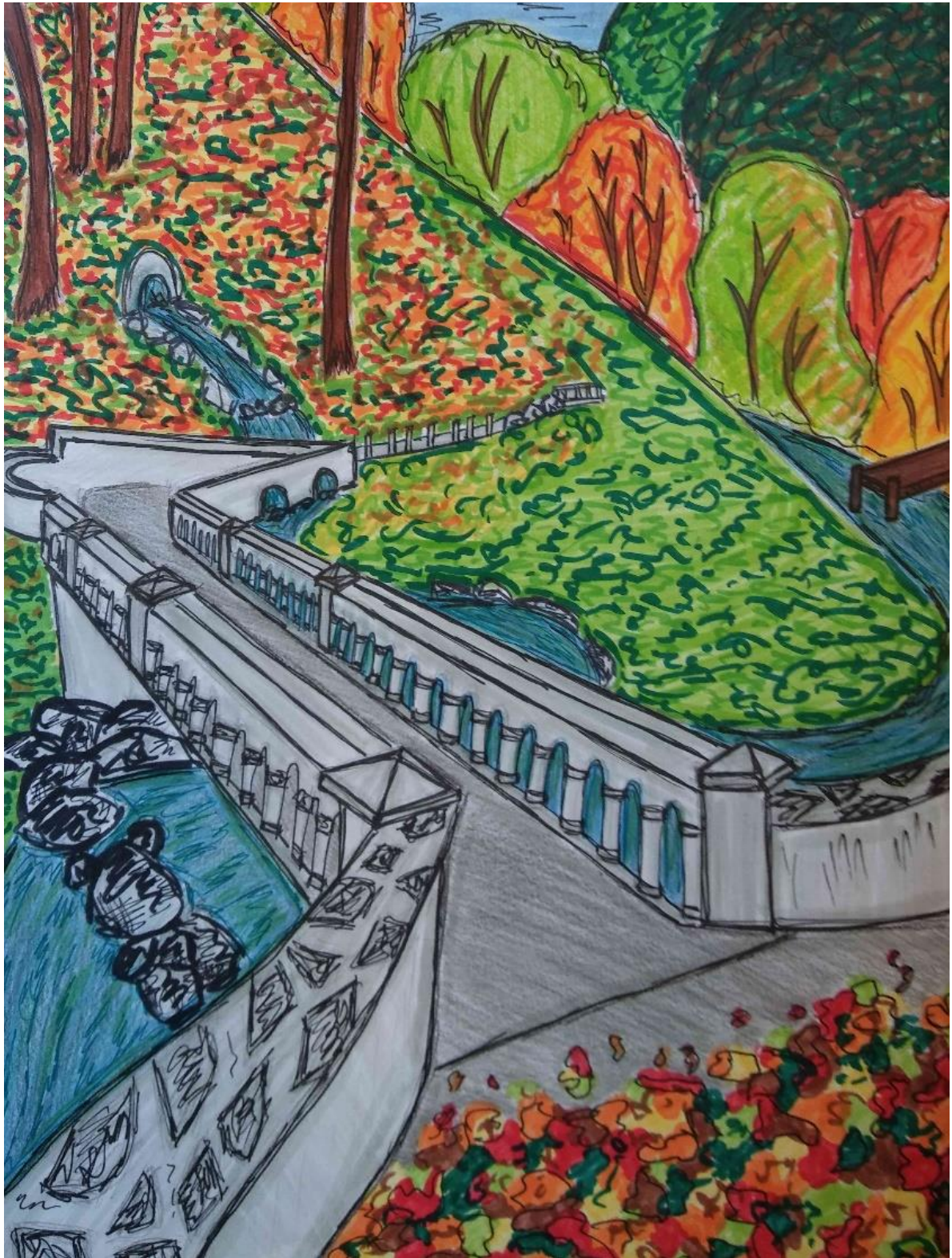
Vispār, kopumā, pēdējo trīs gadu laikā viss ir kļuvis sliktāks, es pazaudēju motivāciju mācīties un darīt lietas, kas man interesē. Ja agrāk skola man likās interesanta un te es labprāt pavadītu vairāk laika nekā mājās, un atzīmes man gandrīz visas bija desmitnieki un devītnieki, tad tagad esmu nolaidusies līdz četriniekiem matemātikā un nespēju nevienu darbu paveikt normāli laikā. Pazuda visas manas iepriekšējās intereses, dejošana un jaunsardze, vēl jo projām nesaprotu, kādēļ tās pametu, bet atpakaļ nedošos.

Tagad, protams, man vēl jo projām ir brīvā laika nodarbošanās, man patīk zīmēt, šūt, lielu daļu no laika es pavadu vienkārši klausoties mūziku.

Esmu pilnīgi pārliecināta, ka mana iespēja kaut ko uzzīmēt būtu daudz labāka, ja es atteikusies iet uz zīmēšanas pulciņu. Rīgā, lai gan nebija mana izvēle. Par to vēl jo projām vainoju māsu, jo, ja viņa būtu turpinājusi to apmeklēt, es tur, būtu gājusi ilgāk. Neeju, jo tētis izlēma, ka negrib sestdienās no rīta vest bērnu uz pulciņu, par ko viņam jāmaksā divdesmit eiro.

Šūšana ir mana interese, tikai tādēļ, ka mana mamma ir šuvēja un man mājās ir pieejama viņas vecajai šujmašīnai, ko viņa atstāja Latvijā, kad pārvācās.

Būtu turpinājusi rakstīt kaut ko tālāk, bet diemžēl nepietika laika.

Īvandes rumbas

Ieklausies! Vai dzirdi? Tur, tur tālumā šalc ūdenskritums! Tāds skaists, kokiem no visām pusēm apskauts ūdenskritums. Nāc!

Skat, cik glīti akmeņi! Tādi pelēki, sūnām apauguši akmentiņi, no kuriem tek balts, mutuļojošs ūdens, kas it kā apsedz akmeņus ar baltu zīda segu. Koki gandrīz vai guļas ar saviem masīvajiem zariem ūdenī.

Raibi putniņi lēkā pa koku zariem un dzied savas jautrās dziesmas.

Ir sajūta, ka gribi skriet klāt un sēsties uz sūnām, kas klāj brūno zemi un klausīties, klausīties, klausīties...

Tilts uz Nekurieni

Braucot pa ceļu, var ieraudzīt kaut ko neiespējamu. Jūs domājat, vai tās ir tikai halucinācijas? Bet nē.! Jūs tiešām redzat tiltu uz nekurieni.

Šis tilts izskatās, it kā būtu ieliekts ne tajā vietā. Tas iet pāri upei un apkārt tam apauguši koki, krūmi . Tas ir apsūnojis. Tilts sākas un beidzas uz nekurieni. Tas stāv, kā stāvējis visu laiku, bet neviens nevar atklāt tā noslēpumu. Kāpēc tas tur tā stāv?

Apkārtņē tuvu tam ir pļava. Tikai pļava ! Arī ar dažiem kokiem uz tās! Bet tomēr tas mani ļoti fascinē.

“Tilts uz nekurieni! ” . Tilts ir skaists, brīnišķīgs, bet nedaudz mistisks. No kurienes tas uzradies.....?

Saturs

I.	“Šis rudens pieder man”	
	Alekss Černoļuks	4.lpp
	Marta Šķone.....	5.lpp.
	Kristaps Toms Ronis	6.lpp.
	Kristiāns Čižiks	7.lpp.
	Marta Cakule	8.lpp.
	Artis Ilsters	9.lpp.
	Keita Slava	10.lpp.
	Dinara Baširova	11.lpp.
	Līva Puķīte	12.lpp.
	Matīss Krišjānis	13.lpp.
	Dāvis Vecumnieks	14.lpp.
	Kerija Ķempele	15.lpp.
	Eva Alvīne Ormane	16.lpp.
II.	“Pamodini mani vasarā”	
	Dāniels Kalniņš	18.lpp.
	Estere Eihe	19.lpp.
	Aleksandrs Kapanskis	20.lpp.
	Anastasija Kovaļova	21.lpp.
	.....	22.lpp.
	.....	23.lpp.
	Rihards Mateuss	24.lpp.
	.....	25.lpp.
	Klāra Greidāne	26.lpp.
III.	“Skolēna gads”	
	Renārs Sedlenieks	28.lpp.
	Ērika Jankoviča	30.lpp.
	Helēna Barkāne	32.lpp.
IV.	“Patiesība par maniem skolas gadiem”	
	Toms Kristaps Ronis	36.lpp.
	Keita Slava	37.lpp.
	Ance Novika	38.lpp.
	Norberts Jēkabsons	39.lpp.
	Elizabete Skrodele	40.lpp.
	Dmitrijs Beļajevs	41.lpp.
V.	“Vēstule manai skolai”	
	Anna Paegle	43.lpp.
	Luīze Mia Sadovska	44.lpp.
	Sanija Some	45.lpp.
VI.	“Stiprie vārdi manai skolai”	
	Dāvis Vecumnieks	47.lpp.
	Dmitrijs Beļajevs	48.lpp.
	Kristaps Toms Ronis	49.lpp.
	Alekss Černoļuks	50.lpp.
	Norberts Jēkabsons	51.lpp.

	Keita Slava	52.lpp.
	Elizabete Skrodele	53.lpp.
VII.	“Es esmu”	
	Artis Ilsters	54.lpp.
	Dāvis Vecumnieks	55.lpp.
	Laura Vanzoviča	56.lpp.
	Elizabete Skrodele	57.lpp.
	Keita Slava	58.lpp.
	Kristiāns Čižiks	59.lpp.
	Līva Puķīte	60.lpp.
	Iveta Kalīte	61.lpp.
VIII.	“Trīs lietas”	
	Artis Ilsters	65.lpp.
	Dāvis Vecumnieks	66.lpp.
	Keita Slava	67.lpp.
	Normunds Balabka	68.lpp.
IX.	“Degoša svečīte manā logā”	
	Elizabete Skrodele	69.lpp.
	Kerija Ķempele	70.lpp.
	Marta Cakule	71.lpp.
	Markuss Tillers	72.lpp.
	Keita Slava	73.lpp.
	Dmitrijs Beļajaevs	74.lpp.
	Dinara Baširova	75.lpp.
X.	“Mana miniatūra”	
	Elīza Krūmiņa	77.lpp.
	Keita Slava	78.lpp.
	Dāvis Vecumnieks	79.lpp.
	Alekss Černoļuks	80.lpp.
	Kristaps Toms Ronis	81.lpp.
	Marta Cakule	82.lpp.
	Līva Puķīte	83.lpp.
	Dinara Baširova	84.lpp.
	Matīss Krišjānis	85.lpp.
	Kristiāns Čižiks	86.lpp.
	Markuss Tillers	87.lpp.
	Amanda Kupča	88.lpp.
	Norberts Jēkabsons	89.lpp.
	Signe Riekstiņa	90.lpp.
	Artis Ilsters	91.lpp.
	Marks Šķonis	92.lpp.
	Samanta Kosemae	93.lpp.
	Kerija Ķempele	94.lpp.
	Dmitrijs Beļajevs	95.lpp.
	Marta Šķone	96.lpp.
	Elizabete Skrodele	97.lpp.
	Ilvars Zelčs	98.lpp.

XI.	Mans “Alvas kiedziens”	
	Kristīne Sprukste	100.lpp.
	Akveļna Stelpe	101.lpp.
	Artūrs V.	102.lpp.
	Betija Dieriņa	103.lpp.
	Filips Bībers	104.lpp.
	MK	105.lpp.
	Kris	106.lpp.
XII.	“Tilts uz Nekurieni”	
	Jana Stopiņa	107.lpp.
	Reinis Skrūzmanis	108.lpp.

Almanaha “10 par rakstīšanu” redkolēģija

Marta Cakule

Toms Kristaps Ronis

Dinara Baširova

Elīza Krūmiņa

Signe Riekstiņa

Elīza Krūmiņa

Keita Slava

Amanda Kupča

Dāvis Vecumnieks

Literārā konsultante

Anta Trukšāne

Mākslinieciskā konsultante

Inga Vereba

